

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

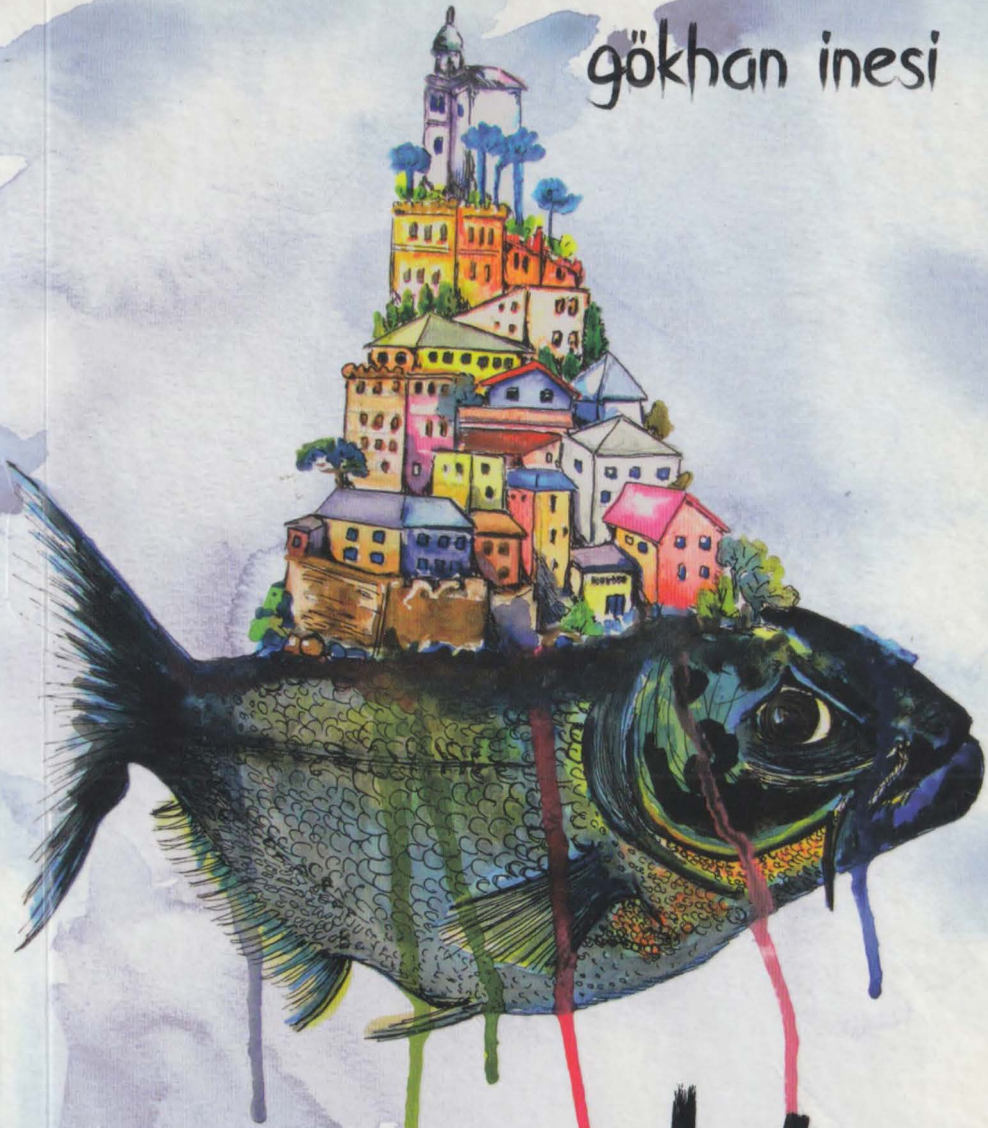
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

gökhan inesi

panşehir

Panşehir

Gökhan İnesi

© 2018, Bu kitabın tüm yayın hakları Dokuz Yayınları'na aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Gökhan İnesi

Türü Deneme

Yayın Yönetmeni Ali Osman Başkuyu
Editör Şefika Aydın
Sayfa Tasarımı Ayhan Aslan
Kapak Tasarımı Gizem Ulaş

1. Baskı Ocak 2018, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 23136
ISBN 978-605-2050-09-5

BASKI VE CİLT
Ege Basım Yayın
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Merkezi B Blok Kat: 2 No: 436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 24381

DOKUZ YAYINCILIK
Kartaltepe Mah. 49. Sokak No:10/A
Bayrampaşa / İstanbul
0212 640 00 35

ŞUBE
Şükran Mah. Rampalı Çarşı No: 49
Meram / Konya
0332 351 81 29
Sıla Kitabevi

GÖKHAN İNESİ

Panşehir

Bu teşekkür size...

*Batuhan Dedde,
Baba Erdoğan,
Erdoğan Baba'nın oğlu Bora,
Bora'nın oğlu Boran.
Nursen Yıldırım,
Barış Erkin...*

*Atilla Dişbudak,
Hilal Oğuz,
Musa Sönmezışık,
Ali Özmen,
Ufuk Arslan,
Onur Polattimur,
Fatih Can Önal,
Ensar Kurtaran,
Bekir Köse,
Umut Şahin,
Gülnehal Özkan,
Münevver Zeytinkaya,
Pelin Turgut,
Kadir Kırgız,
Burak İnaç,
Ömer Tekinoğlu,
Mustafa Küreci...*

Ve Mustafa Kemal Atatürk...

Nazım'a

Seni seyretmek,
Ve saymak nefes alışlarını,
Aydınlığa kavuşacağı güne kadar,
Şafak sayması gibi,
Penceresinden dünyayı seyreden bir mahkûmun...

Oysa aybaşıda karnı aç ve ağırlı kadınların...
Piraye mağrur.
Oysa ay sonunda karını aç ve ağırlı babaların...
Piraye özlemekli...
Sen nasılsın?
Türk vatandaşı yaptılar seni, mutlu musun?

Şimdi tam vaktidir bir hayatı ertelemenin...
Bence-dir düşündüğüm,
Ve yüzümü parçalayan pençesidir zamanın,
Ve peçesidir örten.
Zaman,
Sana parmaklık arasından, kalem uzatan gardiyan...
Ve o,
Piraye yarın, yâdın olur demişse sana,
Bugün yarın oldu, olacak...

Ve bu memleket...
Ve bu aşk...
Ve bu, satırbaşı.

-Karnı aç ve ağırlı mısradan
Geriye kalan ne varsa vesaire,
Ve şaire...

**Bazen bir şiirin devamı, filmin sonu olabilir.*

**Hepimiz çocukken
bir kibriti ağızımıza sokup
söndürdük sandık.
Oysa içimize düşürmüşüz ateşi,
haberimiz yok...**

Töre

**Nasıl bir töresin sen ey aşk?
Ne çok adam, ne çok kadın öldürdün...**

Kan davası dediğin şey ise bileğimden döktüklerin,
Dava sonuçlandı bir yalnızlıkla,
Ve beraat ettim senden...

Ve sen,
Nasıl bir törensiz sen ey cenazem?
Benim uğurlama törenimde susmayın, n'olur,
Şarkılar söyleyin, şarkılar fısıldayın, şarkılar okuyun.
Sesinizi duydukça kapalı kutular içinden,
Heyecanlanıyorum,
Konuşacak gibi oluyorum,
Şarkı söyleyecek kadar heyecanlanıyorum,
Ve kan bağım çözülüyor dizlerimden...
Uyumayın ne olur,
Ölüyorum,
Mekânımı cennet dilemeden,
Ve bir rüya görmeden,
Ana rahminden dünyayı düşler gibi,
Cehennemimden medet ummayın ne olur...
Öldüm gittim sanıyorsunuz,
Oysa
Ben o dünyaya hiç gelmedim...

Şimdi bir çocuk, uçurtma yapmayı bilmez mesela...
Sapan yapıp cam kırdıkça, yalandan ağlamayı beceremez.
Şimdi bir çocuğa izin vermezler sokağa çıkmasına,
Şimdi bir çocuk kaçamaz durur.
Şimdi bir çocuğu kaçırıp sökerler ciğerini,
Dışarı çıkmam, dururum.
Yetişemem koşsam.
Sokağa çıkarsam, ayak izleri beni gözlerimden vurur.
İzin veremem çocuk,
Gitme, izin veremem...
Bir çocuk ölürse,
Ben ölmeyi beceremem,
Senin gibi, yalandan ağlamayı beceremem,
Ağlarsam korkmayın çocuklar, ellerim korkunç olabilir.
Gözlerim kan yuvasına dönünce, yuvamı dağıtabilirsiniz.
Korkunç olabilirsiniz...

Ben de korkunç bir şekilde,
Çocukluğumu kaybettim, hatırlamıyorum,
Bir kış akşamı belki,
Belki bir eylülün ikindisi yaptım bunu.
Kendi uçurtmamı göğe salıp,
Kendi sapanımla vurdum.
Bir kadın gitti diye,
Barutlu sapanımla,
Alnının ortasından vurdum çocukluğumu.
Oysa diğer bütün kadınlarım,
Kusura bakmayın...
Bütün kapılarınızı açık bıraktınız,
Ben girmedim...

Uygun Adım Marş

Uygun adım marş, yürüyorum...
Ağzımda adın,
Adın Marşa Uygunudur...

Kaç adımda uzaklaşır, kaç adamda öldürürsün beni bilmem...
Kaç kadın kaçıp uzaklaşır, kaç defa beraberinde kaçamam...
Kaç defa tuzaklaşır bastığın kara parçası,
Kaç defa kurtulursun içinden...
Bu can parçasının,
Bilmem...

Aşkta adım,
Hep soldan atılır..
Ve seke seke gideriz
Varacağımız yere,
Öyle mi?

Bizi kim karşılar bilmem...
Bir yudum su isteyip,
Uzun yoldan geldik diyelim mi?

Diyelim ki, dedik.
N'olur, ilk sen iç...
Bana gözyaşın bile yetecek...

Hadi git. Hadi kaç...
Bir eylemi ertelerim sadece yüreğinde,
Bakıyordun bana derim,
Duramıyordum yerimde,
Gidersen söz,
Yerimde durucam!
Sana karşı n'olur,
Borcunu da söyleme boynumun,
Ö d e m i y c e m!

Ve-

**-Sormayın daha burcumu-
Bir yürekten tabircuyum ben...**

Ülke

Ben öyle bir ülkeyim ki, sınırim var bütün çöllere...
Sen ise aramızda su gibi, çizgilerim ol...

Ben öfkeliyim,
Yüzüm ondan kurak, yanaklarımda bir sıcaklık,
Ve sen güldüğünde yağmur gibi alır götürür bir serinlik...
Haydi,
Lehçemizi karıştıralım şeker gibi suyun içine,
Eriyene kadar,
Bir hayat kurulmasa da,
Bir hayal kurak!
Kırılak haydi. Kırılak...

Kırıldıkça ben kurban ediliyorum,
başımı tavaf eden bir Allah-u Ekber,
Allah için kesilen kurbanlar gibiyim,
ayaklarım bağlı, gidemiyorum...
Şimdi bir düşsem, dizlerim değil, gırtlığım kanayacak.
N'olur.
N'olur ölümün gözlerini bağlayın,
Beni böyle savunmasız görmesin...
Beni böyle ürkek tanımasın...
Ki bir daha gelirsem dünyaya, annem ölmesin...

Ölüm kim diyenler ölen kim diye sorarlar,
Dinle.

Kim miyim?

Görüp geçirdiğin ne varsa ben de gördüm,
ama geçirmedi, geçmedi.

Kim miyim?

Kendini kandırırken kullandığın o kelimelerim...

Kim miyim?

Olmak istemediğimin, inan bana...

Vaktinden önce bozulmuş ne kadar bekâret varsa,
Hepsi benim...

Daha fazlası yok...

Bu kanı dindirmek, düşen bir yağmur damlasını ikna edip,
Yağan bütün yağmurları dindirmek gibi bir şey.

Ve tez duyulması için acı haberlerin artık,

Ya kulak kesilecek ya ses...

Dedim ya,

Dinle.

Ben öyle bir ülkeyim ki,

Sınırım var, bütün çöllere...

Su ol dedim, çizgilerim ol kurak yüzümde...

Hani...

Denizin içinde

Dik duramaz balık.

Bir derdin içinde yüzen

İnsan da öyle...

Sonbahar

Bugün sonbahar ve sanırım bu, son bahar...
Bir his içimde, bir his içindeyim,
Öldür diyor hislerim mevsimleri,
kıyamam bu mevsime.
Hislerimi öldürüyorum...
Kış gibi üşümüş, soğukkanlıyım...
Bugün son bahar,
Bu atladığım deniz son.
Yüz metrelik darağacına asılmış bir deniz gibi ıslak,
Darağacı çiçek açarken,
Dallarına takılıp yırtılmış bir çocuk gibi giysilerim...
Daha annem doğmadı, bu son bahar, bugün ilk günüm...
Bir şeyler vermeden alabildiğim ilk nefes.
Yitip giden şairler gibi, kırılmıyorum,
yalnızca burkuluyor yüreğim...
Marmara gibi,
Marmara'da Nilgün kaderi,
boğazına takılan bir gemi...
Gibi,
Batıyorum,
Dibine,
Kadar,

Yaşamın...

Ve Allah'ın hikmeti de iyidir diyorum son kez,
Nazım'ın Hikmetinin yanında.

Ben sorumu soruyorum,

Sen,

Böyle köpürdüğü zaman, Nilgün müsün Marmara?

Ve Özge.

Soyadının son harfini eksiltiyorum,

Hadi Özge Diril...

Bana cehennemi anlat,

Bu son bahar,

Bu ilk gün,

Bu son gün...

Bu,

Gün,

Son...

-Suz...

VERY GOD

Tanrım nasılsın?

Biraz konuşmak istiyorum izin verirsen, ellerimi açmadan.

Hayata küfür edenler var,

dünya kötüye gidiyor diye söylemler var, doğru mu?

Bu insanlar, değiştirmek için hiçbir şey yapmıyor Tanrım,
çok tembeller.

Yapboz gibi,

Kimileri hiçbir şey yapmıyor ve bozmuyorlar,

Bazıları bozuyor ama düzeltmiyor,

Kimileri hiçbir şey yapmadan bozuyor, dinliyor musun?

Sana dünyadan,

senin yaptıklarından bahsetmeyeceğim elbette.

Senin için ne yaptım, ölmeden önce bahsedeyim,

Sorularla vakit geçirmek istemiyorum o tarafta.

İnandım Tanrım, beni senin yarattığına,

topraktan olduğuma,

Kaderime, hayallerime, sana

ve senden gelen her şeye inandım.

İnanmasam sana yazmazdım bunları,

inanıyor musun bana Tanrım?

Tanrım, ben bir kadın sevdim, biraz kendim için.
Biraz senin için sevdim, Allah için derler ya, öyle.
Allah için güzel kız, yani senin için.
Ama benim için ötesi Tanrım, yaptığını çok beğendim bu kez.
Gökyüzüne sığmayan yıldızlarını ceplerine doldurmuşsun,
Gözlerine saklamışsın ırmaklarından.
Hiç bilmediğimiz bir gül çeşidini yanaklarına saklamışsın,
gülünce görüyordum.
Adını soruyordum, söylemiyordu.
Dişlerini sayamıyordum, saymak için bakmak istesem
gözümü alıyordu parlaklığı.
Yakut sanırım. Değil mi Tanrım?
Güneşi gözlerine saklamışsın, ılık dursun, soğumasın diye.
Ben onun gözlerinde, suyun içine atılmış bir güneş gördüm!
Her şey dört dörtlük,
Kalbi beni içine nasıl aldı bir bilsen,
Ve nasıl bıraktı bir bilsen...
Ama Tanrım, bunlardan değil, ayaklarından bahsedeceğim.
Gitti, hiç olmadı. Yani o ayaklar, hiç iyi olmamış Tanrım...

Hayatı oynuyoruz, oyunlar hep böyle.
Severken oynuyoruz kalplerimizle,
giderken oynuyoruz kendimizle.
Hepsinin içinde ölüm var,
öldüren oyunlar oynayarak büyüdük, biliyorsun.
Saklambaç, körebe oynarken ölmüyorduk ama olsun.
Ben ölürsem, acı çektiirmeden öldürsün senin eleman.
İnan çok acı çektim, dayanamam, rest çekerim,
ölmem falan...

Şimdi ben Tanrım,
Her şeye karşı gardımı aldım, gidiyorum...
Bu ayaklarla evet, benimki tahtadan,
zorlanacağım ama olsun.
Pinokyo benzerliği biraz,

Ne zaman gitmek istesem ayaklarım uzadı
ve dengemi sağlayıp y r yemedim.
Şimdi büyük bir adımıla gitmeden evvel,
Nereye gideceğimi bilmeden evvel,
Bir soru soracağım sana ve cevabını gelince alacağım...
Kaderimde, bir daha gitmek var mı?
Bunu unutma Tanrım...

Şimdi gidiyorum ve nereye d  eceeğimi bilmiyorum.
Bunu  imdi söyle Tanrım,
R zg rsız, ılgın, durgun bir havada,
Ağaçtan ayrılan bir yaprağın nereye d  eceeğini kim belirler?
Şimdi söyle Tanrım, d  eceeğim...
Biliyorsun, intihar acele edilmesi gereken bir i ,
Acele etmeyip beklersen d   n rs n, vazge ersin falan,
Allah korusun!

Her Neyse

Hırsına yenilmiş bir yalnızlık ordusunun
kucağından atlayıp düşünüyorum şimdi
Uçuyor görüntüsünde,
Adını bilmediğim kadınların koynuna.
Acayip seviyorlar diyeceğim bilmesem,
tenimin her yerine bakarak,
Var mı daha başka yere diyerek.
Sararak, kollarıyla.
Bilmesem acayip seviyorlar diyeceğim,
Sana olan düşkünlüğüme acıyıp seviyorlar beni.

Her neyse.

Hırsının kurbanı olmuş bir adamın
göz kapaklarından düşünüyorum şimdi,
Görölmüş bütün hesapların üstü gibiyim.
Ödenmiş ne kadar borç varsa o kadar, kendime kalıyorum,
Harçlığım, harcanmışlığım...
Her neyse.
Bir hırsızlık ki bu, hep aynı telden çalışıyorum...
Kirlenen bütün namusları,
döktükleri kanla yıkayanlara acımıyorum...
Kapıyı onlara açmıyorum.
Ve her kafadan bir ses çıkıyor, en çok bunu anlamıyorum.

Sesini yutkunmuş bir çocuk gibi bağılıyor ve söylüyorum,
Hırsının kurbanı olup elini kanla yıkayan kim varsa
Hakkını haram dahi etmez, her kimse ve hatta
Edip Cansever'in mendili bile...

Her neyse,

Bir et parçasının önünde diz çökerek sadakat gösteren
Timsah ağızlılara,
Ve insanı et yığını olarak gören ne kadar şizofren varsa,
Onlara,
Onların yanında duranlara,
Bir laf söylemek için ağız açmak bile büyük onur.

Her neyse.

Öldüğü gün annemin kapanan gözlerini aralamış gibiyim
O aralıktan gördüklerim,
Uyutmayan tek şey bu...

Parlaklığını yitirmiş bir göz renginin içinde,
İki rengin ağladığını görmek,
Ve dibinde biriken yaşı görmek
bir kuyunun dibindeki su gibi,
Allah'a ihanet ettirirdi.
Ve kim siklerdi,
Kuyuya düşmüş Yusuf'u.

Buna da her neyse.

Unutamamaktan şikâyetçiyken bu kadar,
Unuttuğumuz o kadar çok şey var ki,
ölümler, yaşananlar vesaire.
Sadece bunları hatırlatacak şeyler yok.

Bunlar her şey olabilir ve bu, sen olmayabilirsin.
Seni unuttuğumu hatırlamıyorum,
Ve töre, bir töredir.
Gibi.
- Böyle hatırlıyorum.

Her neyse.
Yan yana olursak kimse içimizi görmez, anlıyor musun?

Şimdi seninle biz,
Bir tiyatro sahnesinin perdeleriyiz.
Hadi ayrılalım,
Ve gösteri başlasın!

Oo.

Mesela seksi severdi saldırı düzenleyenler,
Olgunlaşmamış bir hayatı sikerken,
Çıglıklar falan...

Bacakları kalem gibi kadınlar yürüdükçe
Şiir yazardı yollara,
Yollara yağmur yağardı,
Şiir kaybolurdu, topukları erirdi birinin,
Kaldırımında kırıntı arayan kuşların üzerine,
Şiir sıçratırdı çocuklar,
Uçardılar...

Seni seviyoruz çocuklar,
Bang, bang...

Seni de seviyoruz
Huzurevi görünümlü budala teyze.
Buruşmuş yüzünü,
Sarkmış çeneni,
İhtiyar heyetini ve bitirdiğin ömrü,
İngiliz aksanıyla,
Okey!
Love you, love you...

Huzurevini bombalayan,
Çığlıklarını bacağından atan,
Şiirli kadın.
Ben boş vaktindim senin,
Bahçende çiçeklerin dibinde,
Su'yudum bir yudum,
Yurdumdu orası,
Çiçekler bir emdi beni,
Zannedersin
Anasının memesiydim.
Ve bir tür yara vücudunda,
Geçmedi...

Ya da
Geçmesi için çok geçti...
O saldırıdan bu yana,
Bugün ölümünün üç yüzüncü yıl dönümü,
Üç beş şişe şarap,
Yalnızlık,
Ve ben,
Coşkuyla kutladık...

Oomaygat...
Oo,
o...

Haz'İran

Yaşamak, zaman adlı denizin kenarlarında
maviyi boyamak,
Yaşamak, kırmızıyı sevmek,
adını bilmediğin dağların arasında,
Yaşamak, kırmızıyı sevmek Doğu Anadolu'da,
beyaz gelinliğini çıkarıp üstünden...
Yaşamak, beceremediğimiz şeyler işte.

Sabah kahvaltıları buzlu sudur bu şehrin, yerler kristal...
Ve buraya hiç uğramayan insanlık, buz üstünde dans.

Annemin ellerini aramaktır taşların altında,
kızarmış ekmek gibi biraz.
Ve tımaklarını koparmaktır, şafak vakti,
Hiç kaybolmamış bir yıldız gibi,
tınağınla kazımaktır gökyüzünü...
Açlığın mideyi, savaşın insanları,
dillerin kelimeleri kazıdığı gibi...

Soğuk, dudaklarımı çatlatıyor, dudaklarımı kırıyor rüzgâr,
Gülümsedikçe, iki dudağımın arasından kan dökülüyor,
Keşke sadece buradan dökülse bunlar,
Ve tek suçlu rüzgâr olsa.
Dudağımın kenarına takılan bir burukluk olmasa,
Erken gidenlerin dünyada bıraktıkları nefesi ben almasam,
Dudaklarım kanadıkça, kırmızıyı sever gibi,
ölümüne öpmesem...

Bizim o yollara gelişimizi, dört gözle bekleyen mayınlar
Canımızı yakmasa,
Bu virajı aldıktan sonra düzelir yol demesek,
Ve merak etmesek ölüme kaç metre kaldığını,
Ve ölümden kaç metre uzaklaştığımızı hiç bilmesek.
Alışsak daha kötüsüne,
Birazdan güneş doğar ve erir buralar demesek,
Alışsak biraz daha...

Sınır çizgileri biraz daha belirgin şimdi,
Dudaklarımı paramparça eden bu rüzgâr değil,
Sınırdan geçerken takılan dikenli teller...

Gecenin gözleri üstümde,
mavi gözlü bir kuş uçuyor ben yürürken,
Dev gibi bir adam, korkma diyor,
Ağzımızda diyor Allah'ın selamı,
onunla geldik, onun izniyle gideriz.
Diyorum, canımızı yakan kim varsa, söküp yüreğini,
Ölümüne öpmek istiyorum...
Sonrası bir şarkı, sonrası uğultulu bir marş...

Dağ gibi adama diyorum, beyaz beyaz bakıyor üşümüş gibi,
Gözleri yaşlı,
Acıdan değil, uykusuzluktan...

Bahanen bu olsun bu kez...

Her insan, seven de, seilmeyen de,
aşk da, acı da, ölen de hep.
Hepsi yanılır,
Ve geçince, yani yeterince yanılınca,
yanan y harfidir başında.
Hepsi, anılır sonra...

Geçerken, kardeşlerin geçtiği yerlerden,
Onlar başka bir yerde kaldığında,
Ölüm onları aldığında bizden,
Biz, onların anılarını çıplak gözle seyrederek
henüz yirmi iki ya larında,
Burası i te dediğimiz yer ise burası,
bir mayın değil ya da bir soğuk mermi.
Canımızı yakan,
karde le aynı gözlerle bakmı  olmaksu bu memlekete,
Ve bir daha bakamayacağını bilmekse eğer,
Ba kale değil burası dev adam, burası son kale...

Ölüm, barış, gece,   p e, a k, sevgi, masal,
Dur...

**“Mevzu derindir be usta,
Sen, derin kaz mezarımı...”**

**Kervancı Bora*

**Batuhan Dedde*

Yedi Gün

*Kervancı Bora'ya.
Yükü ağır, şair taşır...*

yedi gün oldu bayan, siz öleli...
halk dilinde bir hafta, o kadar kısa yani.
dilimde yüz altmış sekiz saat.
on bin seksen dakika.
up uzun...
ip uzun...
neyse ki sigara kısa...
çekerdim içime ve üflerdim iç yangının dumanlarını dışarı...
o saatlerde,
rengim atmış sıcaktan,
ve sonra yüzüm erimiş dilime...
üstelik bu süre,
cesedinle konuşma fırsatı bulacak kadar uzun.
ölüsün,
susuyorsun,
yüzüm çıkmıyor dilimden...
uzun uzun,
göz kırptıyor cesedin,
bir daha ölüyorum...
ilk kırk sekiz saat,
öldüğünü kabullenememek,
sonraki yas,
ve bir sonraki yaş vakti.
son saniyeler benim ölüşüm...

hiç uyumadım.
uyuyacak oldum,
düş kırmadan uyandırdı son dileğin.
düş kırmadan çiğnenmedi yokluğun...
ve iyi geceler kırıklarım,
ve iyi bak kendine diyorsun,
bu mümkün değil.
ölüyorum,
ne yönden bakarsan bak ölüme, mutlaka göz kırp...
bilsem,
ah bilsem son dileğini,
gerçekleştirip ölürdüm...
ama umut ettim,
kefeni sevmezdin, bilirim,
ki bilmesem de son dileğini,
belki beni dinledin diye,
mezarını açtım göğsümden,
ve sana gelinlik giydirdim...
şimdi,
göz kırp...
ve dansa kalk...
ne olur...

Yırtık Sayfaların Ayeti

Dua dedin, senin yerine de
Ben ettim, sen etme...

Sana geldim, gelip seni bulması gibi ani şeylerin,
Ve aynı şeylerin.
Al,
Cebrail'den aldım, sana vahiy getirdim,
Al...

Çıplaksan, bir suç gibi sana geldim,
Beni üstlen...

Çıplaksan, üşürsen, beni örtün...
Yani sen çıplakken,
Üşürsem de beni örtün, ölmüşümdür...

Çünkü,
Kısaydı bu kadar,
Aşk,
Hayat,
Ve ölüm,
Çektiğim kibrit gibi hepsi...

Ve kibritin çıkardığı yangını söndürmek için,
Ucu su dolu kovaya bağlı
Çektiğim ip gibi kuyudan...
Bu yangında Şimdi,
Su bile Yusuf gibi çaresiz...

Dedik yine, ölüm değil bu.
Hayat, türlü nimetleri sunmuŐken önümüze,
Bismillah deyip kalktık sofradan...
Ve sonra üstüne dua gibi,
Bir Şeyler derdin, dinlerdim, derdini de,
Sen konuŐurdun, neyse işte,
Allah,
Mutluluktan,
Şarkı söylüyor gibi olurdu...
  imden geçerdi bunlar, kendi kendime konuŐurdum,
Allah Şiir okur gibi olurdu...

Neyse işte,
Biz hepimiz insan olmadan önce,
Arapça bir harftik anne karnında,
Vav...

2006 Ağustos

*“Kendim için değil, hadi kalbime gel.
Çünkü anneler çocuklarını hep
en iyi yerde görmek isterler...”*

*

Annem ölecekti.

Biz bunu biliyorduk, hastane koridorları bunu biliyordu,
Hastane duvarları çılgınlıkları nasıl geri çevireceğini bilmiyordu.
Biz de nasıl çılgılık atsaydık.

Bahçe kapısından nasıl çıkardı o,
Gitme derken.

Anneler kıramazdı çocukları, değil mi?

Gitme diye bağırınca,

Nasıl gitmeyecekti anneler, bilmiyordu.

Kolunda iğne morluğu, birkaç neşterin imzasıyla,

Gözlerinin altına çekip çizgilerini, altını çizer gibi ölümün,
Koyuldu yola, buruk bir veda...

Bunu herkes biliyordu,

Beklenmedik anda geldiler

bir makasla keser gibi insanı hayattan ayıranlar,

Elinde tırpanlarla annelerin saçlarını taramaya.

Ki diyorduk kırmaz, gitmez, dinler bizi.

Bırak dinlemeyi,

Vakitleri bile yoktu, vakitleri,

Bize vasiyet yazmaya...

Ki yazmaya kalksa bilmezdi ki okuma yazma...
Üç harf vardı bildiği,
O da CAN...
O da kıymetsiz.
Can-sız-dı.

Olsa olsa, bir parmak izi bırakırdı göğsümüze,
Ertesi günün sofrasına, sofradaki bardağa, bardaktaki suya...
Suyun kalbini okşayıp,
Nasıl bilinirdi önceki gün elinin değmişliği...
Nasıl içilirdi,
Ve nasıl geçerdi gırtlaktan?
Dün, yarın gidiyorum demiş gibi, yutkunduğum zifir...
Peltek bir çocuğun ağzıyla kalp kıyılıyor,
Rabbim bir hadiste bir şeyler buyuruyor,
Ne bileyim, teşekkür edip almıyorum...
O gün nimetlere şükretmiyorum...
Allah o gün bereket vermesin...
Allah'a hiçbir şey ısmarlamasınlar...
Allah'a varmadan, yarı yolda kalsın bütün dualar...

Bir dua daha gerçekleşmiyor,
Dua ederken,
Allah'a göstermeden
 parmaklarımın arasına sakladığım bir neşterle,
Ümidimi kesiyorum...
Sanki,
Çok sevdiği biri ölünce insanın,
Allah'a “küstük, oynamıyoruz” biraz...

*“2006 Ağustos ayında
bir kız çocuğu gördüm hastane girişinde.
Gitme diye bağıırıyordu.
Her kimsen, al senin olsun bu...”*

Ağırlık

*“Kaldırıma yatan ceset olursak bir gün, olur ya ihtimal.
Kimin öldürdüğünü belirleyemeyecekler,
Ve biz, hepimiz sokağın üstüne bakacağız...”*

İçimiz ağır gelecek, kalbimiz,
Kaldıramayacak kimse.

Benim suçumu annem üzerine aldı, dedim
ben onun suçuydum zaten.
Sen üstüne alınma diye,
Ayaklarımı yerden kesecek bir mayın aradım,
Bana tanıklık et diyecektim, beni sakla,
Bulamasınlar yerin dibinde bile, suçluyum!
Annemin üzerine yemin ederim.

Suçumu itiraf etmeden dinle bir dakika.
Denizin içinde olan dalgalanmayı duvarda gördüm, suçluyum,
Cezalandırıldım, su oldum,
Ve gittim ne kadar hüznü şair varsa öldürdüm, suçluydum,
Cezalandırıldım, melek oldum.
Gayret ettim, ayıplandım, beyaza çıktım,
adımı temizledim.

Sonra sana geldim, su suzdum,
Cezalandırmadın,
Yok oldum...

Şimdi bırak yok olmayı,
bu nasıl olsa hepimizin başına gelecek.
Kafamın içinde belirli şeyler var,
dağılmadan anlatayım,
Bir gölgenin sessizli ini, hangi karanlıkta istersen,
Ya da rüzgârın yerden k  ıt bile kaldıramadı ı zayıflığı,
hangi havada istersen.
Bırakmıyorsan inatla beni dinlememeyi,
Şimdi bırak beni, git istersen, kime istersen...
Gün yüzü görmem, g l yüzünü de görmem belki,
Öbür yüzün, belki onu da.
Zaten annem çiçeklere toprak yüzü göstermedi hiç,
Vazoda tutardı onları, solmalarını izlemekle,
izler gibi olurdu kendi hayatını.
Sen de görme toprak yüzü, ölme emi,  lme.

Anne

Olur mu anne,
Bu soğuk olmasa, ölmesen,
 bahar havası versem yüzüne
Ve geri alsam saatimi,
Biraz daha izlesem...

Saatler üçe kurulmuş gibi, acı acı çalmasa
Olur mu anne, çalmasa olur, değil mi...

Nasıl istersen öyle olsun o zaman,
Olmaz mı,
• Bu soğuk hep olsa,
 ben bahar havası vermesem yüzüne,
İleri alsam bütün saatleri,
Ve yüzünü, gözlerini kapattığını görmesem...

İstediğim gibi olsun yahut,
Olur olmaz,
Soğuk olsa ölsen,
 bahar havası verseler yüzümüze,
Saatlere dokunmasalar, hiç çalmasa...

Bir daha izlesem, bir daha özlesem...
Yüzümü görmese, kimse.

Olmayan ne varsa, dinle beni.
Biz oluruna bırakalım...
Ve saatleri de geri alalım ne kadar duvar varsa,
Vakti gelince, ölsem,
Karıncalar yama yapsa
 kalbimin denk geldiği yerine kefeninin,
Gülüştünü yüzünden taşıyıp...

**Bu böyle,
İstediğimiz olmayacak ve hep olacak istemediklerimiz...
Bırak ölümü bir kenara not olarak,
Hayat devam ediyor, Allah ne vermediyse işte...**

**Uğruna ölünecek bir kadın tanıdım...
Ve onu mutlu etmek için
 yalnızca “anne” demek yetiyordu...**

Baba

Baba, çıkardı çekmecedен,
Karısından sakladığı bir fotoğrafı, öptü,
Ve bir gülüşü dayayıp alnına, öldü...

Anne, sıktı göğsünü, emdi ne varsa yavru aşk,
Aldı uzaklardan getirdi aklına, yüzü eskimiş bir adamı,
Sustu,
Elini uzattı,
Tutmadılar,
Ağladı...

Çocuk, yürüdü iki adım, söylene söylene.
Bir şarkıyı değiştirmiş okuyor, gözler kalbin aynasıdır,
Dedi, aşk ne bilsinler seni,
Ve ekledi,
Yağmur yağsa keşke...

Sonra bir şeyler oldu, iki çocuk istiyorlardı,
Çocuk kendine bir abi.
Bir çocuk doğdu bir kız ölürken...
Abiler var ya,
Bu abla bla bla...

Sonra bir şeyler daha oldu,
Orasını anlatmak da bize düşmedi...
Bize yakışmaz dedik.
Ve hepsi, herkes birer yabancıya ait gibi,
Bana mısın demedi...
Oysa onların da.
Hepsi...

Adamla kadın, durup bakmadı birbirine,
Aşk olmadı, evlenmediler de.
Çocuklar da doğmadı,
Ve çatısından hiç yağmur damlamadı sıcak bir yuvanın...

Şimdi sokaklardan karton toplayan çocuklar,
Satıp parasını mı alsın, yakıp ısınsın mı,
ev yapıp içinde mi otursun...

***“Üşüdüler, karton toplayan çocuklar,
Ellerini yere uzatıp, bir ton kar topladılar...”***

Bir gülümsedi kadın sonra, ölen baba dirildi tekrar,
Ardından,
Bahar geldi...

Bacak Araları

Avuçlarımda sakladığım bir şey var, ki açıp bakamıyorum.
Açsam düşüreceğim, düşse bir daha göremeyeceğim.
Düşse avuçlarımda sakladığım şeyin gerçekliğini yitireceğim,
Ve sürreal bir umut

ve soyut bir mutlulukla örtecekler üzerimi...

Açsam, ki açım...

Soyutlanıyorum...

Ondan böyle yalın çıkıyor sesler...

Öyleyse,

Benim bu yumruğum korkudan böyle, kızgınlıktan değil...

Gerçek olanları göstereyim sana, aç gözlerini,

Bak, bunlar bizim neslimizden çocuklar,

Bunlar da bizim zamanımızda işlenen cinayetlerin dosyaları.

Bunlar anneleri,

Bak, bunlar da şimdiki orospu çocukları...

O zaman dinle, bir cinayet dosyasının içinde bir çocuk,

Delil olarak gösterilmiş ve arka sayfasında bir orospu çocuğu,

Buna itiraz etmiş ifadesinde,

annesi susma hakkını kullanırken...

Seni seviyordum, demiş, anneye.

Ne suç ne çocuk...

Bunlar hep düşmüş, sen ayakta kal.

Koparken bile kıyamet, yani kıyam et...

Elini koy kulaklarına,

sesimi duymak istemediğinden değil,

Tekbirini getirir gibi,

Tek birine olsun söylediklerin onu getirmek için...

Gelmiyorsa,
Olmayı olduran Allah madem, olmayı öldüren ben...
Ve seni öpmek isterdim öldürürken,
Ve seni öldürmek isterdim öperken, korktum.
Konuşamazdın, korktum, susardın,
Korktum, su veremezdim,
Korktum,
Sen tek kelime etmeden ölürsün diye,
Korktum çünkü öpsem,
Dilin dağılırdı korkudan...
Dilin dağılırdı her yere,
Ve senin dilini, konuşuyor olurduk hepimiz.
Korktum bu yüzden...

İlk sen tartışması biraz bu,
çocuklar, suçlular, cinayetler...
İlk suçludan başlıyoruz, seni doğurana doğurandan,
Bu andan itibaren,
İlk sen söyle gibi masum bir mimik ölüm yahut
Telefonu ilk sen kapat gibi sadakat gösterisi.
İlk sensin madem aşk,
İlksen madem, neyse,
İlk misin?
İlk miydim?

Son olsun bu.
Şimdi açıyorum avuçlarımı,
Sakladığım şey,
Düşmesin diye dua ederken düşsün...

Dinle Tanrım,

**Bacak araları kalplerin değerini düşürdüğünden beri,
İnsanlar sike sike öldürmeye başladılar birbirlerini.
Oysa kalpler, seve seve de öldürüyordu...**

Beni Yalnızlığımdan Öp

sevgilim ayağa kalkmadan,
otur bir yerde, beni dinle.
gözlerini aç, hepsini onlara söyleyeceğim.
senlik bir şey yok şimdilik, rahat ol, rahatla.
gözlerine söyleyeceğim şeylere çalışmadım daha önce,
karıştırabilirim.
takılabilirim.
ağzım, dilim kuruyabilir,
eğer öyle olursa,
göz... deyip kalırsam,
beni öp.
şu tepemden çekilmeyen güneş için
ziyan etmek istemiyorum seni,
gökyüzünü karıştırmak istemiyorum gözlerine.
romantik olmayacağım,
mum ışığında intihar edemem belki.
gözlerine bir şeyler söylemeye kalksam böyle,
sınıfta kalıyorum hep.
sen de dinlemiyorsun zaten.
merak etme, küfürlü şeyler yok,
ben affettim seni.
erdemdir dediler,
her dem affettim seni.
kızmadım, küsmedim,
hep ağladım,
derdimden, kederimden değil.

dudaklarından kimsenin öpmediğini düşündüm,
hep bunu düşündüm.
kurumuştur dedim,
çatlamıştır dedim,
hep ağladım bu yüzden.
öpmediler diye değil işte,
eğer öyle olursa,
göz... deyip kalırsam,
gözyaşımdan öp.
günlerdir bir düşünce beynimi yok ediyor,
kalbimde garipten bir dürtü,
ellerimde anlamsızlık,
ayaklarımda gitme belirsizliği.
bir daha görüşemeyecekmişiz gibi geliyor.
tenha bir yerde bekle,
belki doğru düşünüyorum,
belki görüşemeyiz.
eğer görüşemezsek,
beni görmeyen gözlerinden öp.
ustaların öldüğü dünya,
sızıların sızı olarak kaldığı yer,
ve insan pazarı burası sevgilim.
kimin gücü,
kimi almaya yeterse işte diyorum bazen.
kimseyi alamadım, ne fakirim.
fakirliğim ceplerimde durur hâlâ,
beni cebimden öp.
öpmüşken,
dudağım da boş kalmasın,
ve bunu yaparken asla
beni sevdiğini söyleme.
beni sevdiğini hiç söyleme.
o sevda sözcükleri dudağının arasında esir hayatı
ve ben gözlerinin içinde köle hayatı yaşamaya hazırlanırken
hiçbir şey söyleme.
kulağımı tırmalayan sesleri, bestelediğim saatleri yaşıyorum.

aklımda ne kadar delik varsa kapatıyorum üşüme diye sen.
hiçbir çılgılığın bize ulaşamayacağı,
hiçbir rüzgârın o delikte konaklamayacağı günler bu.
darbe sonrası yaşanan iki gün bu.
üçüncü gün ben olmam, ölürüm, bilirsin.
iki gündür aşk diyorum,
ne kokusu var ne tadı.
ne gözümle görebildim ne elimle tutabildim.
aşk dedim,
ne sen sordun
ne ben söyledim.
hiç,
boş ver,
hiç söyleme.
ağızlarındaki kelimeleri yontup sivriltilirler,
ve göğsümüzden vururlar bizi,
beni sevdiğini söylersen eğer...
yani beni sevdiğini söylersen gerçekten,
beni sevgimden öp.
sen beni öptüğünde ben soysuzlaşır,
ben çocuklaşıyorum.
beni çocukluğumdan
soysuzca öp...
sen de öp dersen eğer,
ben de öpeceğim.
ve sonra,
**göğünden bir güvencini yakalayıp,
alnından öpmek istiyorum...**

Mesela

**bir karıncayı öldürdüğün zaman,
sadece damarına basmak istedim
diyemezsin.**

Bu yüzden

**bana canını yakmak istedim değil,
almak istedim de...**

Beyaz Zenciler

Zenci adamların karıları, beyaz adamların çocuklarıyla,
Ve beyaz adamların karıları, zenci adamların çocuklarıyla,
Gülüştüler, uzunca bir süre parkta.
Ihh.

Zenci kadınlar beyazlara,
Beyaz kadınlar zencilere duymak istemediğimiz anonslarla,
Gün boyunca,
Plaket hediye ettiler...
Uvvhh!

Vicdan muhasebesinde açık çıktı salıncaklar kopunca,
Sallandığımız.
Tebrik edilirken iyi işler, mesela sınır çizgilerini gevşetmek,
Kararlaştırdılar aralarında,
Çocukların oynadığı yerlere,
Park yapmak yasaktır artık...
Kan dökün, korksunlar.

Beyaz kadınlar, zenci adamlar
ve beyaz adamlarla zenci kadınlar,
İrkçılığa hayır diyerek sarıldılar belinden birbirlerine,
Öldürmek başladı sonra,
Üüüüh!
Ve hatta üfff...
Sevmek geldi, içimizden, onları...

Sevmek ve öldürmek gelince, savaş da geldi hemen ve
İlk savaş okyanusta başladı,
sonra karaya çıkardılar onu, ıslaktı.
Git dediler, yürüdü Orta Doğu, bir adım daha attı Avrupa,
Bitti sandı gidilecek yer iki adımdan sonra, baktı,
Ardından ağlıyor sol, yarım profil sağ,
şefkatle koşarak herhangi bir şehrine,
Ver elini Anadolu...
O gün bugün bırakmadık elini onun...

Ben,
Sallanıyorum, darağacında bir dalda, çocuklar gibi şen,
Küba purosı kokuyor yanağım, ellerim İsa yarası,
Gün Ağustos 17,
Sivas yangını şakağım,
Gel diyorum, seni davet ediyorum,
Buradaki ortam yani, uf...

Park ile ne alakası var ki savaşın,
zencilerin, beyazların vc. dedim,
İlk ben okudum bu şiiri, siyah beyaz düşündüm, biraz gri.
Belki dedim,
**Savaşıkları yerlere de park yaparlar,
heyecandan ölsün diye çocuklar...**

Bir Hikâye Zaman

Yaralanmak, yalnızlık, parçalanmak pek tarif etmiyor beni,
Zira şu sıra ben, hiç kimse bile etmiyorum artık...

Git dedim,
Sana sakladığımı,
özenle seçtiğim kelimelerden oluşan teselliye,
Git,
O gün aileden birinin öldüğü evlerdeki uğultuları parçala...

Sen öldün dedim.
Yalnızlığımı, hiç kimseliğimi ve geri kalanımı,
Aileden biri gibi görüyorduk oysa seni,
Ve aşk yine ölmeyi emretti...
Ve emirleri yerine getirdin aslında, gitmek görevindi...
Oysa dedim, gitmeden önce son kez yüreğimi gör, evindi...
Sonra ustalara bıraktım,
Dedim, taşınıyor buradan...
Yakın, yıkın, karışmıyorum...
Bir saz ustası yıktı önce bir kısmını,
Yakmaya başladı ardından bir çocuk elinde kibrit,
Karışmadım...

Unuturum dedim ya bir ihtimal,
Her göz kırpışımında,
sağ kirpiklerimin sol kirpiklerime değmesi gibi...

Unuturum dedim ya bir ihtimal,
Öptüğüm bir cesedin gülümsemesi gibi biraz,
Unuturum dedim seni, şu şoursuz bir beyin gibi...

Cidden şu sıra ben,
Hiç kimse bile değilim...
Dengemi yitirdim,
Penceremi kırdım,
Bir cam parçasını,
kızını kaybetmiş bir annenin gırtlığına fırlattım,
Uğultusu kesildi.
Gırtlığımı sıktım sonra, pes ettim...

Bir hikâye yazmış zaman ardında,
Ve hiç kimselere anlatmış...

"Bir eli bırakmamak için direnirken kolları koparılan bir adamın yanına gelmiş, başka bir kadın. Hafif uğultulu bir sesin tınısı uzaktan duyulan bir sokakta, gözlerine bakarak söylemiş, benimle dans eder misiniz? Gövdesine bakmamış adamın. Ve edelim demiş adam, ne kadarı dans olursa bunun..."

**Şimdi sen giderken;
O kadar çok seni seviyorum de ki bana,
Başka biri gelip seni seviyorum dediği zaman,
Sus diyeyim,
Böyle laflara kalbim tok benim...**

Bir Ter Bir Düz

I- Ters

Gözlerime bakarak
Hadi başla.
Yer yarılsın da içine gir,
İçimde bir

II- Düz

At gibi diyorlar sana, duydum
Kusura bakma.
At muamelesi yapıyorum sana.
Hadi, ayrıl da gel...

II- Ters

Hem sen ayrıl hem içimde bir yer...
Hadi.
Kalbim ayrı...
Gittiğin günden beri,
İki yana açılmış bahçe kapısı gibi...
Hep aynı...

I- Düz

İçimde bir yer yarılsın da içine gir,
Hadi başla, gözlerime bakarak...

Biraz karışık ve anlaması güç olsun...

III

Dedik.

Bir Ünlünün Sessizliği

Acı ünlü yapar seni,
Ve tanımasınlar diye elinle yüzünü saklarsın herkesten...

Suç işlemiş gibi,
Sen de kaçarsın seni gördükleri yerde,
Bir alfabeyi kendine örnek alır, o ünlüler gibi,
Sessizlerin arasında yaşarsın...

Bazen alfabeye karşı çıkar gibi,
karşıma çıkarsın başka biriyle.
Üç ünlü yan yana gelirsek,
Düzen, kurallar, diziliş bozulmasın diye,
Birimiz aradan çekilir...

Acı çekilir,
Aşk ve ayrılık yerinde kalır...

Ama biliyorsun,
Üç sesli yan yana gelmez,
Ve üç sesli yan yana gelirse, sesler karışır...
Sesin karışır bana, sesim karışır,
Birimiz sessiz kalır,
Ve o kesinlikle, ben olmam!

Buz Kütlesi

Şimdi içime devrilen bir buz kütlesinin
bana sunduğu bir soğuklukla yazıyorum bunu.
Öncelikle, alayınıza teşekkür ederim...

Yalan söyleme hadi, doğru olan neyse söyle.
Olmuyorsa git de, umut bitsin, unut gitsin,
içimde bir şey var o da bitsin.
De bana yalan hariç,
düşündüğünü anlat ben duymazlıktan geleyim...

Her bir kelimedede annemi öldürüyorum
bir hastalık gibi onu öksürterek,
Ve her hecede babamı, sigara dumanı gibi ciğerine dolarak.
Kardeşimi kandırıyorum, bak oğlum diyorum,
Öleceksin ve sana bir kutu sakız gibi yapışacağım, korkma...

Sonuna geliyorum fakat kendimi öldüremiyorum
bir harf eksiltir gibi...

Siktirin gidin,
ciddi söylüyorum, ilk kez bu kadar ciddiylim.
İlk kez bu kadar dağıldı beynime
uyuşturucu bir madde gibi giren olaylar zinciri.
Zincirlenmiş bir hayvan gibiyim,
itiraf ediyorum.

Eğitilebilirim.
Bıraksalar gideceğim
Allah'ın önünde diz çöküp,
Ne diyeceğim, ne?
Nedir bu?
Niye...
Sen kal...

Ellerim üşüyor diyeceğim
kaliteli bir yalan gibi üşüyen kemiklerim.
Tınaklarım çürüyen.
Allah isimleri elimin içinde,
nasıl sıkıyorum yumruğumu, nasıl.
Her bir ismin anlamını sırtıma yük gibi bindirip
göç eder gibi bedenimden.
Ve ağla açılırsın gibi bir yalanın daha
peşine takılıp açılıyorum,
Kolu küf tutmuş bir kapı gibi arka penceresine dünyanın.
Ne mi var, sayalım...

Gözlerimin altında bir ıslaklık,
utanıyorum ve kendi utancımдан öpüyorum.
Kuruyana kadar yazıyorum şimdi bunu...

Annesini kaybetmiş bir çocuk var,
anneler gününde katile çıkarılmış adı.
Ayaklarını mayınların parçaladığı bir adam var,
Anma günlerinde karısının kalbini parçalayan.
Bir çocuk var
yetimliği sırtına basılmış bir sigara izi gibi kül yüklü.
Ağzı kapatılmış bir çocuk var
arkadaşlarının lösemi diye hitap ettiği,
Ağzını kapatan şeyin bile
Allah'a isyan ettiği...
Oysa dudaklarını görmeden söyledik,

Ulan! Kim öper dudağından lösemi bir çocuğu...
Ne mi var daha.
Yitirmiş bir kalp var, birini.
Biri ölsün diye dua eden bir kadın var,
diyalize bağlanırken bir gün.

Bu kız verir mi diyor bir adam?
Bu kız verir diyor bir kadın.
Orospu gibi görünmesinden ziyade,
İnsanlığını ön plana çıkaran bir umut gibi,
verir bu kız diyorum,
Ölecek olsa, o yaşasın diye iligini ve iyiliğini...

Ne kadar oldu dünya kurulalı,
Ve ne kadar oldu bunlar yaşanmaya başlanalı bilmiyoruz ama
Hâlâ insan olmadık.
Bu yüzden, zincirlenmiş bir hayvan gibiyim,
mesela ateş böceği...

Sen kal, yak beni...

Şimdi bütün içimde biriktirdiğim şeyleri yere tükürdüm,
Dizlerinin üzerine düşenin olsun!

İlaç saatini bilmeyen bir hastayım ben,
Yokluğun beni gün be gün yok ediyor
ve ben ne zaman geleceğini bilmiyorum...

**Unutmak için o kadar yönteme başvurulurken,
Mutlu bir gün hatırlayabilmek için çıldırabilirim...**

Sen kal...

Bir gün diyorum, dil çürür. Ses telleri kopar, ses gider.
Ağız burun dağılır, kelimeler biter, susmak yeter.

Ne mi var daha derken, ne kalır ki başka denir.

Ses gider,

hepsi gider.

Eski bir çığlık hatırlanır,

çıldırılır.

Yankı yankılanır çocuk,

yankı kalır...

Sen kal, yankılan...

Birine yaklaşılr sonra,

sen o değilsin denir yankılanmayan bir sesle, net.

Allah sırtını döner, utanırsın yine.

İsa'nın eline çaktıkları,

bir dua olur diline çakılır,

kanar kanar amin dersin...

Rengin belli olmayacak kadar silinik kızarır yüzün...

Ve bir kızgınlıkla Allah'a şirk yerine

açık adresimizi yazarız seninle ey hüznün...

Sonra ne mi var,

ne yok ki.

Eskiyen şeyler var

ve eskidi diyerek değiştirdiğimizin yerine koyduklarımız,

Daha eski, daha çürük hepsinden...

Ben, yaş kuruyana kadar yazarım böyle ama inan.

O kurur, sen gelirsin,

Sana bir şey demeye yüz bulamam...

Sen kal...

Utancımdan öpüyorum...

Ve adım geçtiğinde bir bir kalabalığın içinde,

o utancından...

Acıkmıştı,
Sigortalı işçi...
Ve oturup bileklerini kesti,
Sıcak olur diye hastane yemekleri...

Coğrafyaşk

varlığın;
inançlarımın ortasına dikilen,
nazi almanya'sının haçlı bayrağıdır şimdi...

benim olmuşluğun;
senin yanında savaşa katılan osmanlı gibidir biraz...

yokluğunda;
sol elim yavuz'dur, ağzımın ortası mi-dilli...

senin olmuşluğum;
filistin'de vurulan çocuk gırtlığında diyarbakır türküsü,
ve sığ sular içinde ikimizi bağlayan,
salaş bir istanbul boğazı gibidir sevgili...

“Başkalarına söylemiş de olabilirsin güzel şeyler, benim duymak istediklerimi, başkası duymuş olabilir, mahsuru yok. Ben hepsini üzerime aldım, yaram vardı, gocundum...”

Dediğim Bu

Bir gram daha olsan ağır, eksik olsan yok denecek kadardın...

Nasıl bir uzun yolun sonunda bekliyordun ki,
Hâlâ kırıklığına, farklı yöne, kazaya belaya,
Uğramadan gelemiyordum...

Bir gramın bin dram...
Biliyordun...
Biliyorsun...

Bir gün olacak,
bu bir soygundur deyip kalbine gireceğim, öyle birden.
Kimseye haber vermeden,
Kimseye zarar vermeden, ölümü alıp çıkacağım...
Arkamdan yine ateş edeceksen, et...

Et çünkü, durma,
Bir düşün içerisinde ben sana söyledim,
anasız çocukların evlerini yıkma.
Evlerle birlikte her şeyi dağılıyor onların...
Büyüyemiyorlar.

Diyordum ve,

Yanılmak burada başlıyordu,
Ve sen,
İsa'nın elinde sadece çivinin izleri var zannediyordun...

Yanılmak burada bitiyordu,
Ve sen,
Kalbimde sadece senin izin olduğunu biliyordun...

Ve hâlâ, sen,
Bildiğin şeyleri söylememekte ısrarcısın, ne güzel...

Diyelim ki, gökyüzü oyun sahası, tanrı bildiğin çocuk...
Yaşananların hepsi suç, herkes biraz çocuk.

Bir hedef var yeryüzünde, insan ok.
Hedefi tutturana kadar
Tanrı bizi yeryüzüne göndermeye devam edecek,
Tanrı, derin bir nefes alsa,
kendine güvence hedef tutsa,
Ve bitse oyun...
Gitsek...

Ucu kanlı bir ok gibi kalsa yaşam...
Dedim ve
Sen...

Sürekli dolaşan bir şeysin içimde,
İki ucu keskin ve sivri...

Dedim ve
Sen,
Seviyorum desen...
Kim inanır bu yalana benden başka...

Dedim ve sen...
Zaman gibisin, saat gibi...

Camları kırılmış, yazıları silinmiş bir saat,
kalbimi pil yerine kullanan...
Kalbim hızla attıkça hızlanan bir akrep ve yelkovan...

Sen hızla döndükçe,
Ben, lime limeyim, paramparça...

Dedim ve,

Sana dokunmak, bir şeyleri hissetmek değil,
Geçen bir zaman içerisinde,
her yeri dağıtılmış ve kurutulmuş bir kente gidip,
bir çiçek dikmek gibi...

Papatya belki,
Belki de fesleğen...
Belki de tohum sadece,
hangi çiçek olacağına kendisi karar versin dediğim...

Dediğim bu.

İlhan Berk'in dedikleri gibi bu.
Üç kez seni seviyorum diyerek uyandım dediği gibi...

"Sabahın bir yerinden düşmüş gibiydi yüzün..."
Cumhuriyetin ilk günleri gibiydi yüzün, dedi...

Dedim, devrim gibisin...
Gerçek olana kadar,
en çok benim düşümde,
benim hayalimdesin...

*"Aşk, bir teraziye koyup tarttı seninle beni. Ve dengede duru-
lım diye benden alıp, sana verdi kalbimi. Hepsi bu..."*

Dinle

Uzaktan uzağa onursuz bir adam, gurursuz ellerini tutuyor,
Kız var gecede, gözleri yok, doğuştan ve renksiz, umut...
Gözleri, bir, iki, üç yerinden ıslak.
Çocuk, dört.

Şimdi çalınırken cenaze marşları,
uğultular içinde bir evde, bir yakınının ağzında,
Ölen çocukların ruhuna, ninni okuyun artık, uyusunlar...
Vesair, vesaire, vesile, vesselam diyerek,
Gülerek, takdir deyip ölümlerine...

Ki uykusunda onlar,
Söylendi durdu sayıklar gibi
ve duru söylendi bazen, durarak da.
Hayaller kırık, kırdık söyledik, kırıldık üzüldük, kaybettik
Ve dedik umut;
Kayıplar kazanılası şeyler hâlâ ve üzölmüşüz, epeyce an...
Üzölmüşüz, çocuklar...

Dinleyin...

Kaç kişiyim ben şimdi, kaç kırığı var içimin.
Kaç kişi, yabancı bir insanı morg teşhisinde, ben zannetti,
Yahut kaç kadın beni görmek umuduyla açtı,
örtüsünü cesedin.

Ölmedim, diyemedim, epeyce an, direndim...
Ki yitirdim direnci dedim,
Allah'ım, yakın zamanda görüşelim...
Özledim...

Dinle ra, uzaktan uzağa kusur görme ettiğim deliliği.
Ellerimin gurursuzluğunu görüp,
elini yoklarken karanlığın dibinde,
Kusur görme bu deliliği ve ellerini, epeyce an, sev, ellerimi...
Açıklaması mümkün olmayan kelimelerle, örneğin hayat,
Savaşa sokup yenilmeye mümkün kılma zihnim,
Ki sen bunu yapma, iki rekât gibi başını eğip...
Ve gidersen başını eğip, öl o zaman,
Öl...

Ki öldüğün an, epeyce an...
Ve orada da beni, nereye gittiysen, epeyce an...

Dinle...
Ben bittim,
Şair bitti,
Müzik bitti,
Gece bitti,
Şiir bitti...

Dinle,
Bitti...

**"Adı doğru anlamı taşıyın diye kal,
sağdan sola doğru okunuyor artık.
İçinde o eski şarkılar, kimi kırık, kimi çizilmiş
ve birçoğu kayıp..."**

Dün

dün gibi değil mi her şey?
bugünün hiç önemi yok,
yarın ne getirir kapımıza bilmiyoruz,
bilsek de birazını, umurumuzda değil...
dün aşk vardı,
bugün yalnızlık ama,
her şey dün gibi,
yarın da öyle, yarından sonra da, dün gibi...
ve sen biraz,
öl...
dün,
gibi...
öldün gibi bugün...
ve öl düğün gibi,
ikimiz de şahidiz.
masaya oturan yalnızlıklarımıza,
evet diyoruz,
imzamızı at,
tık.

ayağımıza bas,
tık.
ayağa kalk,
tık.
dans et,
tik.
sonra git,
tik.

yarın,
bugün,
dün,
ertesi gün, gelecek yıl, önümüzdeki hafta,
bırak bunları da,
dinle beni.

sevmiş,
tik.
özlemiş,
tik.
bırak bunları da dinle beni...

demirin demire vurduğu ses gibi,
gitmiş,
tiinnnnn...

dünyandım...
dün,
yandım...
bugün,
kayboldum...
bugün,
kül oldum...
bugün,
hayat yok,

bugün su yok,
bugün yenildim,
bugün mars oldum...

ate ine dayandım,
dumana uyandım,
d n yandım...
bırak bunları da dinle beni...
her şey d n gibi...

**“Gitmek tercih olabilir.
Fakat senin gitmen tercihin tersidir.”**

**G r   r  z der,
g r  semeyece ini bilerek bakarsın ona.
Ve g r,    r  z dersin sessizce...**

Ekmek Kırıntısı

izin verdiğin kadar yalnız kalırım, sorun değil,
ama sen lütfen,
buna müsaade etme.
baktığın kadar kayboluyorum,
öyle,
durup durup bakma,
çok oluyorum...

en garip hallerimi izler gibisin,
uzaklaşırken son kez bakar gibi halime.
ve ben,
git demekten değil,
gitme demekten korkuyorum...

ben ki,
kuş diyorum sana kendi göğümde,
ve ben,
kuş kuluyum.
kuşkuluyum uçuyorsun,
lütfen.
yapma.
midesi bulanıyor göğün...

ben başımı kaldırır bakarsam,
kanatlarını indir,
öyle dur.

düşmeden,
kanat ucunu daldır bileğime,
sarı sayfaya dokunan divit ucu gibi,
yere göğ e sığdıramıyorum diyerek,
dile getirme mutluluğunu.
yapabiliyorsan,
yere göğ e sığdır beni...

yazdığın kadar şiir olurum,
ayrılık yazmayacaksan altına.
ve kim okursa okusun,
inan yer etmem zihninde.
her girdiğim ağızdan, geri iade, sana gelirim...

dur sen,
dur.
ne olur uçma...
başım ters dönüyor,
dünya gibi,
durup durup seni seyrettiğimde...

ve ben,
Çok olmayı bırakıp,
döner gibi değirmen taşının içinde,
sen daha daha y kseğ e değdikçe,
başaklarına konduğ un buğday tarlası değıl,
yere saçılmış ekmek kırıntısı gibi,
gözlerine çarpıyorum...

**“Nik hlarda
ayakkabıların ucu ezildiyse
evetten sonra,
başka birinin de y reğ  ezilmişt r
Çok uzaklarda...”**

El Bombası

Ellerim kanadı bugün üç yerinden,
Yaralandım yine.

Ağzımdan,
Şakağımdan
Kemiğimden...

Oldu işte,
Kemiğim kanadı iliklerim yerine.
Kırılan kemiklerimi çıkardım ağzımdan.
Uçurtmalar yaptım, verdim göğe...

Kanadı kırılan kuşlar gibi,
Uçtukça özgürlük yerine bırakır mı,
Esirlik hissine ve uyandırır mı,
Bileği zincirli köle uyurken, su verdikleri gibi...

Gözlerin kanadım bugün iki yerimden,
Sağ kirpiğinden sol kirpiğine kadar uzandım,
Kırptın, kapandım.
Dedim ya,
Başkasına yalvarıp dizine kapanacağıma,
Allah derim, açarım çocukluğumu döven yumruğumu.
Yalvarırken, kendi dizime.

Oldu i te,
Gözlerinin perdesinde şeffaf bir sokak yalnızlığı,
Altını da gördüm, arkasını da.
Gözlerimi  rtt m,    d n...

El, el diyorum,
ellerini kaplayan başka bir el,
El bombası gibi düşüyor g rtlağıma,
Elli   e kadar sayıyorum, gerisini sen d   n.
Her gün böyle, aç karnına bir el bombası yutuyorum.
Dudaklarım parçalanıyor,
yüreğim atmaya ba lıyor yeniden.
Ve ben dudaklarını boyuyorum yanağına sıçratarak,
Resmini avuçlarına alıp,
Kan t k r rken...
Korkuyorum dedim, bir gün gideceksin diye,
Olur mu hiç dedin,
Oldu i te, hiç oldum...
Bir gün gidecektin bana göre, sen her gün gittin.
Ve her gün ayrılmak böyle bir  eymi   yleyse,
Bir parça ikiye...
Demedim ya, diyemedim i te.
Bir gün gideceğini söyleseydin k smezdim ki.
Kırılmazdım, seni de kırmazdım.
Gideceğin güne kadar her şey yapardık istesen,
Ölmeden önce, ne yapılması gerekirse.
Bütün hayallerini
gerçek edebilecek kadar peygamberle irdim,
Ve mucize takardım bileğine...

O veda sesleri,
Yaraların üzerinden alınan
yara bantlarının çıkardığı seslerle aynı,
 inde iyile memi lik...
 ıkardım...

Ellerim kanadım yine,
Uçuyorum...
Ağzımdan,
Şakağımdan,
Kemiğımden...

Korkuyorsun sen de, betin benzin atıyor,
Ban hâlâ uçuyorum,
Benzin gibi.
Ve
Kibrit verin,
İmha edeyim kendimi sigara içerken...
Hem resmimi de çekin, değişiklik olsun.
Gülümseyeceğim ama,
Yüreğıme düşmesin diye el bombaları,
Dişimi sıkıyorum...
Böyle devam ederse,
Patlayacak sıkıntıdan...
Ondan dedim, değişiklik olsun diye...

Elim Viyola, Yüzüm Keman

o kadının unuttuğunu biliyorum artık...
hem o kadın, hiç düşünmezdi kendini,
gerçi o bunu bilmiyordu.
olduğu gibi kendini, içimde unutmasına ben de kızdım tabii,
ama buna ben izin verdim...
ulan ne çok babama benzedim,
hem izin verip hem kızıyorum...

o kadar olmaz be dedim,
yuh dedim,
zaten ben hep derim...
ama artık önemsemiyorum,
dediklerimi de unutuyorum iki dakika sonra...
bu kadının yüzünden hâkim bey!
ne hâkimi yahu, neyse...
ne demiştin?
ha demiştin ki,

zaten ben hep derim böyle...

iki kadeh rakı ile akordunu yaptıktan sonra gırtlığımın,
tahtası çürük kemanda
kendi kendine bir şeyler söylemeye başlıyor...
ona da kızarım, kal eşlik ederim,
hatta iki kadehin üstüne meze olsun diye,
şarkı bile söylerim...
kavga ederiz bazen, şarkı beni söyler,
ki bazıları var, arasında dinime imanıma söver...

üstümü başımı yırtar bazen de şarkılar...
üçüncü kadehe saygısızlık olmasın diye,
gider üstümü başımı değiştiririm ben...
kollarımı kaldırıyorum ve yüzümü eğerim yere doğru,
boynu dar, yoksa giyemiyorum kazağı.

yere takılır gözlerim bir süre, yere atılırım,
o halı,
halı desenleri,
garip şekiller,
bu halıyı ne zaman almıştım ben?
dedim ya unutuyorum,
sen bu halıya mı basarak gitmiştin?
kollarımı indiriyorum kaldırdığım yerden,
kaldığım yerde kolumu da unutabiliyorum...
ulan sen yoksa bu kapının mı kolunu kırdın giderken?
duvardaki saat de ne garip bu aralar,
bazen o da bana benzemeye çalışıp unutuyor kendini...
hep aynı yerde takılıp kalıyorlar,
sen o saatte mi gittin hatırlamıyorum...
dedim ya ben de takılıp kalıyorum...
kafamı vurduğumdan olsa gerek hatırlamayışım...

bazen ayağımı takıyorum telefon kablosuna,
sesin düşüyor...
bazen de seninkilerin dizini kırıp sesine takıyorum ayağımı,
en azından benimkiler senden daha yavaş gidiyor...
birden gitti mi sesin, sesim kesiliyor...
sonra onu da unutuyorum ya neyse, saçmalık bu...
bazen akvaryumda iki balık var, onları seyrediyorum...
canları sıkkın öyle geziyorlar,
kıyamıyorum onlara da rakı veriyorum...
bir süre sonra birbirlerini sevdiğini söylemeye başlıyorlar,
ah delilik bu!
gerçi onlar da benzedi bana, hemen unutuyorlar...

kalkıyorum zar zor...
ayakkabılığa bakıyorum sonra,
buradan mı aldın sen ayakkabılarını?
ben yalın ayağım da bu ayakkabılık bile sarhoş olmalı...
almış üzerine bir sürü ayakkabıyı, giymeye çalışıyor,
o öyle mi olur hiç dedim, hepsini attım üzerinden...
bizim mahalle buna cinnet diyor, anlamıyorlar...
ayakkabılık bile bana benzemiş!
bir sürü bağ dolanmış boynuna, intihar ediyor...
ki ben bunu onun yüzüne de söyledim, bak yavrum!

birden fazla intihar gerçekten giyilmiyor...

neyse işte kadın, bazen sarhoş oluyorum, elimde değil...
kısıık sesli küfürler ediyorum,
kemanlar balıklar şarkılar hep birlikte kor oluyoruz...
akordu yapabildiğim zaman koro olduğumuz da oluyor...
ama merak etme, iyiyim sevgilim, anormal bir durum yok...
içiyorum bildiğin gibi...
bazen açamıyorum rakı şişesini ve kendimi,
şişeyi beyninden bıçaklarken yakalıyorum...
kendi kendime kumar bile oynuyorum artık...
her şeye bir kulp bulmuyorum,
intihar etmeyi falan da bıraktım...
kumar blöf işi,
söyle bakalım, ne var elinde?
beni elinde as!
neyse bazen bir iki harf de unutuyor olabilirim...
benim ellerimde as var...
benim elimde aşk var!

gülme, biliyorum kaybedeceğim,
hem ben bazen kaybettiğimi bile unutuyorum...

**Ne garip değil mi?
Gideceksin.
Ben adını değiştireceğim,
başkası soyadını...**

Piç

Şapkanı giy aşk, hava soğuk...
Dokunsak elimiz acır sana, dokunmasak canımız.

Atkını da giy aşk, elimle ördüm.
Ceketini ve seni sıcak tutan ne varsa,
Benim eskittiğim ne varsa sen giy aşk.

Geceyi bir ucundan diğer ucuna kadar yırtan
bir yıldıza takıldı gözüm,
Göğü giy aşk.
Islandım.
Sırtım bir çengele takıldı çıplak kaldım,
Benim giyemediğim ne varsa sen giy artık...

Ben bir ağladım şiir yazarken, çıplak,
Islandım.
Şiir sel gibi bir şey oldu, içinde gemi,
Derimi yüzdü.
Uslandım.

Ben sana dokunduğum zaman ıslanırdım, uslanmazdım da.
Derinin üstünde yüzer gibi olurdum,
Sen dokunur, yüzer gibi olurdun derimi.
Kıyıya gem vurmuş gemiler gibi,
Yaralandım,
Hem yaralar gemi gibidir,
Açılırlar derdim, vakti zamanı gelince.
Batar belki, içime.
Mutlu olurdum yine, yaralarımı görünce.
Gemi görmüş gibi, çocukken.

Yağmur sularında yüzdürdüğüm kâğıt gemiler
demir atardı aklıma,
Ellerimde yosun kokusu.
Çocukken derdim,
Ders verirlerdi okulda, zil çalardı bahçeye çıkardık hepimiz.
Mutlu olurduk.
O kalırdı.

Hadi büyük hademe İsrafil,
Çal zili.
Bahçeye çıkalım hepimiz, mutlu olalım, o olmasın, o kalsın!

O işte,
Aşk, şapkasını ters çevirin,
Secdeye eğilsin biraz, yüzü göğşe değer belki,
dünya ters döndüğünde.

Ve ben derim,
Orada olmayan adamdım,
Baktığın her yerde.

Ters döndüğünde her şey,
Yıldızların yerini almış bir balkondan,
Atlardım aşağı,
Yağmur gibi, ıslak, bahçemiz, yosun kokusu.
Hava,
Soğuk.
Havva da öyle, çirkin...
Cennet,
Cennetten,
Cennet tenli birine, dokundum,
Derim biraz, mutlu yapabilecek şeyler...
Tanrım,
Ses ver,
Allah baba,
Benim ben, piç...

Fotoğ'raf

Rafa kaldırdığım bir hayatı yeniden oynatıyorum bu gece...
Üzerinde biriken toz oranı,
Neredeyse bütün kaldırıma birikenlerle aynı...

Uzansam yetişemiyorum gibi...
Yetişsem ziyan ediyorum gibi...

İnsan sıfatını yitirmiş bir kelimeyim ben sadece,
Hayatını anlatırken söylemeyi unuttuğun...

Rafı sallayarak yerinden zor bela oynayan bir hayat,
Bir alt rafında dokunabildiğim bir acı,
Ve en üst rafta ince bir şişeden gırtlığıma dökülen aşk...

Konuşmama izin vermiyor.
Ne yapсам bilemiyorum ne yapmasam da öyle.

Bir yandan ısınmaya çalışırken hayata,
Isıtmak için birinin içini,
Ve alıp kalbimi ısırırken sen, aşka aç gibisin...
Isırdıkça bir ısıtma ki o,
Sıtma oluyorum...

Bir şarkı gelip canımı alıyor,
bir şiir biraz daha canımı acıtıyor.
Soğuk soğuk yanıyor bir şeyler etrafta kar kokusu*
Ve hepimizin ortak yanı gibi etrafta sahtekar korkusu...
Sonra işte, insanlar ölüyor.
Sığ bir hayat,
kimsenin hayatıyla kesişemeyecek kadar uzakta kalıyor,
Ve bazen yarım kalıyor, dağılıyor, parçalanıyor,
Birinin hayatıyla fena halde,
Kanlı bıçaklı kesiştiği için*

Sonra hiçbir şey olmuyor,
Herkes her şeyleşiyor, hiçbir şey yok, daha ne olsun,
Çok şükür hamdolsun gibi,
Ağzımızın içinde dönüp duran tekerlemeler...
Ve tekmeledikçe,
Teklemesi kalbin...

Bu böyle oluyor, gündüz kayboluyor birden*
Karanlık oluyor, gecenin geldiğini fark ediyorum,
Korkuyorum,
Önümü göremiyorum.
İyi niyetli bir şarkı,
Gelip canımı yakıyor, niyeti biraz ışıık...

Geçecek diyorum, soğuk yüzünü gösterecek sabah,
Neyin var diyeceğim, cevap vermeyecek,
Kafa karışacak, bir kirpi takla atacak beynimin içinde,
Ve beyin kanaması
hafif kusur olarak geçecek yaşananların içinde...

*"Sorunun çaresi çözümse,
sorunun ardından verilmesi gereken cevapsa,
Her cevap bir çözüm, her çözüm bir çare midir?"*

Bakma aslında,
Toz olasım geliyor, toz.
Henüz kimse görmeden, fotoğrafinın üstüne...
Biri çıkarıp resmine baktığında,
bana çok dokunduğunu bilsin...

I.

** iir,
Bo a,
Mas,
Raf.**

Yine.

**Sensiz olmuyor dedikçe yabancıla ıyoruz
ve bir süre sonra sen, siz oluyor.**

**Göğsümde açtığın yaraya elimi koyduğumda
sakladığımı düşünme.
Eyvallah diyorum sadece...**

Ev

Gel, ne olur.

“Yanan benim yüreğim değil, senin evin...”

Eksik konuşuyorum değil mi?

Bazı harfler yarım, bazı kelimeler dumanlı.

Dilim yandı, ondan böyleyim...

Titriyorum, korkuluyum, endişelerim yüksek.

Geçen gün ben öldüm,

herkesin şakağı sıkıştı iki elinin arasına.

Ben öldüm, herkesin yüzü düştü alın hizasına.

Ben öldüm, dört eliyle yaşama sarıldılar.

Ve sen öldün, kimse inanmadı ölümün olduğuna.

Ey yâr, dilimden içe süpürdüm küllerini,

Toprakla örtüyor gibi ve biraz ağlamaklı.

Yüreğimde bir yangın, içimde kanım eriyor.

Yetiş ne olur, yetiş evin yanıyor!

Helal

Bana istediğin şekilde gel, ağlayarak, kanayarak, gülerek.
Beklerim...

Sadece sırtından vurulup gelme yeter, gurursuzlaşırım.
Yoksa oraya helal deyip,
Bir de ben vurur, geçecek der giderim...

Bu kez sen izlersin gidişimi,
Sırtıma baktıkça
Geçmiş dersin, geçmişte dersin, geçmişti dersin...
Sana bağırırım,
Korkma, ben ardımı da döner, yüzüne de bakarım.
Anlarım halini,
İki yüzün mü vardı gerçekten,
Yoksa hiç yüzün yok muydu gelirken...
Gözlerine söylerim bunu,
Geçti derim yaralarım,
Helal edince geçti...

Sana gelirken yüzüm olmaz benim de,
Sen gelmezken iki yüzün gibi.

Sen ihanete uğrayıp gelirsen,
Ben de kendimi ihanete uğratırım, bilirsin.
Korkma, aşk götürmez beni bir yere ölümden başka,
Ve ben birkaç adım daha gidemem...
Yüzüm yok,
Kendimi tanıyamam da zaten...

Unuttum derim, üzülürsün.
Bir daha unuttum derim, seni değil gittiğini...
Senden uzaklaştıysam birkaç metre sırtımı dönüp,
O da koşarak sarılmak için,
Sana,
Ve sırtına,
Ve yaralarına...

Anlıyor musun?
Sırtından vurulup gelme, gururumu kırarım...

**Yağmurlar insanlar gibi,
yeryüzüne düştüğü zaman
ilk işi kirlenmek.**

Say

*Son cümlesi fırtınaya yakalanmış bir kadının
uğultulu sesinden,
Sesini rüzgâra takan adamın
kısık ve yetersiz lisanına kadar sev,
Aksatarak, hayatı.
Ki bir ülkenin en ucundan ılık bir iklim alıp,
Diğer ucunda ağlayan bir kadının
dudaklarına sürene kadar es...
Aksatarak, aşkı.*

Konuş.
Yuttuğun bütün cümleler aç bırakmaz seni,
Yutkunduğun noktalar
ve akıcı konuştuğun şeyler, su olurken.
Aç bırakmaz derken de kalbim,
Aç mir.
Aç beni.
Açlık başımı döndürsün...

Bir ayrılığın tetiğinde bekleyen elini sustur ne olur,
Hangi saat öleceğimi bilmezken,
Ve riski sıfır iken gitmelerin, bir kala yürümeye,
Ve gidişin başlamasına bir adım kala,
Cennet kapısına benim ellerimi sıkıştırmaktan vazgeç...

Hangi elbise daha fakir gösterirse seni,
Ya da hangi ayakkabı aksatmadan yürütürse bu yolda,
Ve kaç gülüş istediğin şekilde mutlu ederse seni,
Bak,
Gidiyorsun say,
Kaç adımda ölürüm

İyi temennilerinse arkamdan söylediklerin,
Ve şükretmeyi biliyorsan eğer,
Bırak şükürler olsun demeyi,
benden bahset biraz, daha makbul...
Ve sonra dediklerini,
Allah'ına kadar unut...

Şimdi ben kalıyorum, sen de kal...
Hep öyle güzel.
Ben zaten,
Elini öpsem de, ağzını öpmüş gibi olurum,
Sen, dişini tırnağına takarak severken...

Hadi,
Görüşürüz,

Gittim,
Ben...

"Ne acı...
Bugün yine bir sürü insan öldü,
Ve ben aralarında değildim..."

H.G.

Kafayı yemek üzereyim,
Gırtlığıma yapıştılar...

Ki burada başladı yolculuk.

Kafayı yedim.
Açtım zaten, burnum kırıldı, yere düştüm,
Kaldırdılar,
Gittiler,
Toparlandım sonra, gittim...

Sana gelirsek,

Kafayı yemek üzereyin, boyuna yapıştılar.
Açmıştın zaten, kalbin kırıldı, yere yattın,
Kaldırdılar, kafayı yedin
Gittiler,
Toparlandın sonra, geldin...

Hoş geldin orospu,
Hoş geldin...

“Dedim ya,
gelmediğine inat ediyorsun,
geldiğinde kâinat...”

Hadi Şimdi

I

Ben, gözyaşını sildiler demem
çünkü kelime kısa olur, uzatıyorum...
Ellerini yağmura uzattılar, karanlık oldu...

Doğu da, karanlık olmuştu zaten...

Oysa yapacak işleri vardı onların daha,
Fakat, eve dönmediler...

II

Hiçbir dilde, tam karşılığı bulunamamıştı bunun,
Sivilleri öldürmenin açıklaması gibi o da yoktu,
bütün dünya dilleri, sustu...

Ve böylelikle, tam karşılığı olmasa da onları Türkçeden alıp,
Ayıp olmasın diye çılgına çevirmişlerdi, sonra üç dile...

Ki biz her gün,
Yürüyorduk vitrinlere bakarak,
ellerimiz cam gibi soğuk, adımlarımız kaygılı,
Yürüyorduk, biraz ileride bomba patladı, koşsak ölecektik,
Yürüyorduk yaralıların arasından
ve yürüyorduk kopmuş bacaklara basa basa...
Kalkıp gitmeye çalışmasınlar diye biraz...

Duruyorduk sonra, nakaratımıza başlıyorduk,
Doğusu regl halindedir sürekli bu ülkenin,
Ve bu yüzden batı, pek ilişkiye girmek istemez onlarla...

Ki, ekmeğini yediğimiz yere
tükürmek gibiydik diyorduk, sizinle biz.
Sonra yakışıklı köpekler,
gidecek yeri olmayanlara bırakıyordu,
Yerlerini boşaltarak, meydana çevirdikleri döl yatağını...

Sonra işte,
Annesi hakkında konuşmak istemeyen orospu çocukları da
bırakıyordu,
Ellerini, dilini,
Ve çöp kutusundan topladıkları şeffaf balonları...
Sonra gidiyorlardı bir kez daha, onları ağızlarıyla şişirip,
Uçurmaya...

III.
Üç...

Yağmurdan sonra,
IV gözle bekliyoruz,
Haritalarda artık,
Sınır çizgilerimize yedi renk verilmesini...

Hadi, hemen, şimdi...

**"Nasılsın alfabenin 30. harfi?
Karaktersiz misin hâlâ?"**

İmza

Bu günlerde altına atılmış bir imzayım göğün...
Sanırım, diye düşünüyordum...
Düşünen kim varsa taşınyordu, öyle ya, bir alt kata...

Ben imzayı attım göğsüne diyecekken,
Ben zayıattım...

Eşitliğin bel hizasında öldürüldüm, bir haber, ses gibi duy.
Bil, dirildim ben...
Ve acı bir haber gibi sana bildirildim...

Seninle biz taraf tuttuk ey aşk!
Sen sol yanıımı,
Ben kırılan tarafını...

Daha fazla kırılmasın diye belki, sımsıkı.
Aynı göğün altında
yine seni düşünüyordum sıklıkla, kırık dökük,
Sabah, öğle, akşam üç öğün...

Diyordum ki,

***“Ulan, şaka maka koskoca bir göğün altında yaşadık,
Küçük bir göğüs altı ararken...”***

Rabbim döv beni.
Aşkın da altında bir imza olalım derken,
orospu olduk gittik.
Elimiz yandı aşktan...
Şimdi sönsün diye üflesek, elimiz kül olur dağılır...

Dağılsın, ne var bunda,
Elimiz yok deriz, kusursuz değiliz.
Bir yardımın eliydi, herkese dağıldı...
Ah, ne iyi, ne güzel!

Ellerimiz hafif kusur, kalbimiz ağır...
Takdir-i ilahî ol, sabır ol, tahammül ol,
Razı ol benden Allah rızası, hadi...
Hergelen bensem yardımına,
hergeleyim biraz, kusurlarım af ola...
Ve yardıma uzanmış bir el gibi,
dağıtılırken elim, oradan oraya,
Harama değerse de öyle ya af ola,
vakit tamam der, günahkâr olurum...
Ve her günah, kar olur, yağar üzerime..

Şimdi sesimde bir boşluk var,
senden onu doldurmanı rica ediyorum...
İçimi bırak, bir heykel gibiyiz seninle ey aşk, büsbütün...

Ve el üstünde ülkenin her bir şehrini,
memleketini, köyünü, kasabasını,
Büstünde izlemesi gibi Atatürk'ün.

Dışımız neyse içimiz de o...
Taş!

Neyse, neyse.
Rabbim döv beni...

Çünkü sana küstüm.
Çünkü ne zaman ben babama küsem, o beni döverdi.
Rabbim döv beni...
Yap bi babalık!

Ve sen, ey aşk.

Bazen çok güveniyorum bazen de çok güceniyorum sana...
Küçük düşürüyorsun beni...
Ya içine ya da diline...

Seninle biraz taraf tutalım,
bu taraf, kırılan tarafımız olsun...

Sen...
Derdin tamamı mı, derde deva'm mısın?

Sen?
Kimsin?

Ya karış içime ya karışma işime, yakarış bu...

Plasebo

Ah yaşam,
Dev bir ordu gibi saldırırken,
Yumruğumuzu sıkıp üzerine yürümek.
Nedir bizdeki bu tuhaf cesaret...

Ve ah aşk,
Sırtında tuhaf yara izi gibi bir çocuğun...
Annesinin yüzünden sökerek,
Hediye etmiş kesinlikle dediğimiz bir baba...

Teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Şefkat biraz tahammül...
Aşırı bir heyecan gibi,
Bir baygınlık sonra, yavaş yavaş kendine gelmek hali bu...
Kendime gelene kadar, yüzüme tokat gibi gelecek her şey...
Bu gibi...

Ah...
Bir çocuk için, hele ki hâlâ çocuk olan için,
Cennet ayakları,
Cinnet dayakları altında gibi, üvey bir annenin...

Vur şimdi, cinnete girelim.
Yürüyelim, cehenneme geçelim tut şimdi,
Her yerimiz yansın, yaralansın,
Madem geçmiyor sırtımızın yarası...
Ya kaybedeceğiz ya da her yer oraya benzeyecek.
Olur mu ya öyle,
Deme çünkü, rica ederim, rica ederim!

Ve ah...
Ve da...
Ve dahası...

Acının proses olduğu yerde,
Âşık olmak prosedür.
Ve gözlerin, plasebo, plasebo...

Hep Yek

Gözlerinde sakladığın ıslaklık,
Yastığımda olanla aynıysa...
Gözlerinin içinden,
Gözlerimin dışına bir yol bu durup durdurduğumuz, uzun...

Bir dilim ekmeğe olan muhtaçlığındandır bu duruşun,
Sabahları benim getirmedığım.
Eğer bir an,
Gözlerinden olursa teşhis edilmediğim cinayet,
Ve yolda,
Üzerine denk geldiğim gazete sayfası,
Gündemi taşımıyorsa,

Gün demleniyorsa gözlerinde kaynayan su ile,
Bir bardak suya olan muhtaçlığımdandır,
senden isteyemediğim.

Deseler ki bu su için,
Öldüreceğiz anneni ya da babanı, seç birini,
Ki aşk der bunu,
Babalar ölür, giden kadınlar anne olur,
Babalar ölür, anneler,
Ne garip, kadınlaşır.

Ve eğer,
Büyüdükçe göğü değil,
Göğsünü delecekse bir çocuk,
Irmağından,
İçip büyümek için,
Kadınlığı koy cebine,
Ve biraz anne ol, anne.

Bir erkeğin sahip olduğu beyazlık ile oluyorsa bu çocuklar,
Bir kadının göğsünde sahip olduğu beyazlıkla büyüyorsa,
Yaşamın tarifsiz kavgası bu,
Aşk ve ayrılığın el sıkışması...

Çekelim, beyaz bayrakları...
Çünkü hep olmalı ayrılıklar,
Yoksa aşk,
Varlığını bu kadar net hissettiremez adama,
Ki hastalıksa aşk,
Ayrılık,
Çare değil ya...

Çaresi de yoksa,
Olmayacaksa bütün bunlar,
Babamı öldürürüm şimdi, annem sevinir...

Ve sonra,
Birebir temas ile dört yana dağılır ölüm,
Hep yek, dört cehar...

İkra Yâr

Işıkli şehirlerdeki karanlık bendim oysa,
Gücüm yetmedi onların karşısında aydınlık durmaya.
Dayansam belki, biraz daha dayansam,
Sabah değil, ben kazanacaktım.
İnkâr etme.
Işık ile aydınlık, güneş iki sabah üç.
İkra yâr, ikra...

Duvar kalbim gibi kırık ve karanlık,
Gülüştün yansır ortasına,
Ve inadına beyaz.
Masalsa eğer aşk,
Allah aşkına inanalım.
Bir masalı asalım duvara, gerdanında karanfiller olsun.
Ve ikra yâr, ikra...

Benden başka öperek uyandıran olmadı seni.
Bütün şehvetlerden sıyrılıp,
Bir annenin çocuğunu aldığı gibi,
Benden başka kimse almadı kucığına seni.
Biliyorum,
Olsa öyle öperek uyandıran,
Yanaklarım ıslak kalkardım.
Yatağım soğuk olmaz, yangınlar içinde uyanırdım uykudan.
Gözlerimi arardım terlik gibi yerde.
İkra yâr...

Sen yokken uyku da yok demedim ki sana.
Düşlerim sensiz kalmasın diye uyudum,
Ve öyle üşüdüm.
Aç mısın yâr, açıkta mısın?
Söyle düşlerin duruyor mu yerinde,
Ve duruyorsa eğer,
Ve eğer öyleyse,
Kucağım bucağın olsun,
Duvardaki masal olsun, annemin gelinliği.
Giy,
Kahraman ol,
Ve ikra yâr, ikra...

Sen ki tanımadıysan beni hâlâ,
Korkularım yüzünden bulamıyorsan dönüş yolunu,
İkra yâr,
Buradan oraya bir kez daha merhaba,
Ve bir kez daha ikra...

Kurduğum hayal, inan başkasının değil.
Diz boyu yalnızlığım var gölgenin yanında,
Ve yol boyunca düşüyorum,
Düştüğüm kadar üşüyorum,
Dizlerim kanıyor yalnızlığım kadar,
Ve gün aşırı ölüyorum.
Ne ben Allah
Ne de sen meleksin.
Ne ben peygamber ne de sen vahiysin.
Ama Allah aşkına,
İkra yâr, ikra...

İleri Geri

*“Ne karanlıktı ne de ben ağlıyordum. Sadece,
Ellerimle yüzümü kapatıyordum,
dua eder gibi aklımdakine...”*

Nasıl yapıyordun bilmiyordum, ama yapıyordun.
Her şeye benzetiliyordu gidişin,
yaşanmamış şeylere ve bir çimene.
Uçmayı öğrenen çelimsiz bir serçeye,
Kendi kanatlarına yabancı bir göçmen bir kırlangıca.
Yine bir şeyler yapıyordun içimde, iyi şeylerdi bunlar.
Ama yapma, yapma be...
Artık gelme.
Gidişin her şeye benzetildikten sonra,
Gelişin;
Bir şeye benzeme...

Üşüyorum, yanıyorum, ölüyorum gibi şeyler söylemem sana,
Sen yokken yaptıklarım arasına koymam bunları.
Ama dediğim gibi, üşüseydim, yansaydım ya da
Keşke ölseydim...
Görmek isterdim, gömmeye gelmediğini.
Gelmediğini görmek isterdim kalabalığın arasından,
Gelmediğine sevinmek isterdim...

Şimdi dedim istemedim, susun.
Kısın sesinizi, pencerelerinizi kapatın, saklayın yaraları.
Sen de sus gelmeyen sevgilim,
Sesini kıs, penceremi kapat, sakla yaralarımı,
Ve bu şarkıyı bitir...

Kazanmaya ihtimal vermediğiniz bir savaşta,
Kaybederek kazandık,
Belki sonumu gördüm bir çocuk ölürken,
Belki kendi kanımı içtim onun elinden.
Ve ipe dizdik hayallerimizi ıslak sokaklardan kaldırıp,
Ağırlaşır ıslanan hayaller dediler,
Sıkı dur dedim, ip, sıkı dur...

Gelmesen iyiydim, iyiydi herkes, her şey.
Gittikten sonra değil,
Hiç gelmeseydin belki, iyi olacaktı herkes.
Öldürmeyecektim...
Ölüm, bacaklarını gösterdi sen yokken,
Ve arasına girdik.
Sonra işte,
Şarkı söylemeye başladı ölüm,
Şöyle diyordu:
Gir içime.
Bir ileri,
Bir geri...

*“yaşlıydı adam ve dedi ki; ölüyorum...
ciğerlerim bitik.
ağzımda duran sigaraya bakma,
çakmağı bulamıyorum...
ihtiyarlık işte,
unutkanlık...”*

*öyle dedim,
anlatma ihtiyar,
yabancı değilsin, seni tanıyorum.
ben ne zaman aynaya baksam,
ara sıra seni görüyorum...”*

İsrafil Sabrı

Peygamber sabrını geçtim seni beklerken,
Bende İsrafil sabrı var...

O nefesi yıllardır, belki asırlardır içinde tutuyor
bizim yüzümüzden.
Bilsen içinde ne kıyametler kopuyor İsrafil'in...
Gel ne olur,
Sen geldiğin zaman,
Seni o nefesle öpeceğim...

Her gece,
Her cümlesinde çarpıntı taşıyan vahiyleri getiriyor Cebrail,
Her harfini ezberlemiştir önceden,
Bırak yâr, çalma ceplerinden ne varsa aşka dair,
Sonra onlarla özledim diyeceğim...

Kendimi toplarım, zaman ver biraz,
Dağıttığın, kırdığın ne kadar gururum varsa toplarım yeniden.
Ne kadar kalp varsa kırdığın, topa tutarım yeniden.
Sen gel, toparlarım, toparlanır giderim, sen gel...

Beyaz gözlü ankalar dolaşüyor gözlerimin etrafında,
Kalbimi yerinden oynatacak kadar etkili çalıyor müzisyenler,
Ve şairler,
Ve şairler...

Anlıyorsun,
Her şey seni unutmamam müsaitken ben değilim.
Ve seni unutmak için,
Yani eğer unutmam gerekse illa seni,
Bütün kadınları öldür.
Seni unutayım derken, onları sevemem...

Bilirsin, uzun iş unutmak ve bunun için ölmek gerek.
Ne zaman ölmeyi istesek,
Yaşamayı sevdiren şeyler çıkıyor karşımıza.
Umut ettirecek işler geliyor başıma.
Ne zaman ölecek olsam,
Bir intiharın eşiğinde yarı baygın buluyorum kedimi.
Etrafımda ilaç şişeleri, içki şişeleri.
Üzerine nefesimin bulaştığı ipler,
Bir ilmek daha, bir düğüm daha oluyor boğazıma...
Yerde yatıyor,
İyileşmek için tüketilmiş gibi şişeler...
Duvarda,
“İyi ki yapmadın,” diyen resim sana ait...
İyi ki, diyen hiçbir resim yok bize ait...

Sanki o baygınlıkta yaşanıyor her şey,
İyi ki deyip üzerime geliyorsun kareleri içinden sıyrılıp.
Beni intihar değil, sen öldüreceksin sanıp keyifleniyorum.
Sarılıyorsun, ne olur yapma.
Dedim ya, umutlanıyorum,
Yüzün yüzüme geliyor, ten değiştiriyorum.
Ve gözlerin biraz daha yaklaştıkça gözlerime,
Bakış açım yerle bir olup,
Bakamadığım açlar yerle gök oluyor.
Afrika'da simit satmış bir çocuğun neşesi var gözlerinde,
-Gelme...

Diyorum gelmiyorsun, aferin.
Ve ben elimde kalem kâğıt
seni anlatırken buluyorum kendimi.

Kalem kâğıtla bulmasam kendimi,
Kırpiklerimi koparır, şekiller çizerdim sana benzeyen...
Kırpiklerim olmasa ağlardım, eksiksiz.

Bekliyorum,
Seni bekliyorum.
Ölüm gibi işte,
Nasıl olsa geleceksin,
Ve ben, senden önce ölmüş olmak istemiyorum, hepsi bu.

Yalan,
Hepsi bu değil.
Dahası var ama, gereği yok.
Sen de yalandın,
Hani ben söyledim ilk.
Ne olur duvarda duran resim,
Kırpma gözlerini,
İçinden deccal çıkıyor,
Ve korkumdan ölemiyorum.

Bilirsin eskiden korkunç yağmur yağırdı bu kente,
Korkumdan denize atlardım...

Korkmadan dinle,
Denizin karşısına geçip izlemek istersen maviliği,
Aklına gelsin.
Denizin karşısına geçemezsin hiç...
Ben korktukça,
Ve sen gözlerini kırptığında deccaller çıktıkça içinden,
Boğulacağız su gibi, çırpınacağız,
öğreneceğiz karaya oturmayı biz de.

Aldırma,
Unutamayıp ağlamış diyecekler.
*"Ağladım diyeceğim,
Ve denizkızı takılmadı hiç..."*

Kapısız Yerden Çıkanlar

*“Kapımın önünde bir kaldırım var,
ne zamandır durur orada, hâlâ çalmadılar...”*

Bu uğurda öldük uluorta alkışlar arasında,
kalabalığa karışıp,
Kapımızı çaldı yalnızlık, kapısız kaldık.
Ve hâlâ,
Repliğimizi de çaldılar ağzımızdan, alkış...
Finalde,
En sevdiğimiz şarkıyı beklerken telaşla,
Bu şarkı durdurur derken ellerinizi,
Sahne arkasına geçip,
müziği değiştirdi, orospu çocuğunun biri...
Öldük öldük dirildik,
Durumu toparladık öğrendiğimiz bir tekerlemeyle,
Hiç kimseye anlatılmayan her fikir işkencedir, dedik,
Biz anlattık, onlar dinlemedi,
Dedik, duymadılar galiba alkış seslerinden...
Alkışlar kesildi duydular,
İşkenceden öldürdüler bizi,
İşkence ettiler, yıkarken bile.
İşkence ettiler, toprağa yatırıp.
Rabbim, sök yerinden ağaçları, havasız kaldık...

Yetmedi mi?

Şeytanın ayakkabısını, topuğuna bağlayıp düşürdük yere,
Ağladı, beli kırıldı,

kendi düşen ağlamaz dedik şeytanlık edip, yetmedi mi?
Günaha seyirciler, güldüler, bu yeter.

Yetti.

Bu kadar güldükten sonra,
Yetti de arttı, artık, acı...

Hadi çıkın gidin, kapatıyoruz.

Yalnızlığın elinden çalıp kapımızı, suratınıza.

Dedim ve,

Atladım, kaçtım pencereden

Kenarını işaretlemeye denizin,

Unutmayayım diye,

Bir daha kaçıp geldiğimde...

İlk gittiğimde,

Ağzında tuttuğu simidi,

Simitçiye satıyordu martılar,

tekrar geri atsınlar diye insanlar bize...

İlk gidişin böyle bir şey ve seni beklemek.

Simit parçaları ve alkış sesleri gibi,

dağınıktın bana geldiğinde.

İyice toparladın kendini, gidiyor musun?

Sol kenarımdan işaretlemeden, bir daha gelmeyecek gibi...

Şimdi,

Kaldırım önünde bir kapım var,

ne zamandır durur orada, hâlâ çalmadılar...

Kalp Sıkışması

bir kadın yüreğini sıkıştırır valizine,
bir adam yüreğini...
elleriyle sol yanını örterek,
kaçıp giderler o şehirden.
aşk da tam kaçarken olur zaten,
bir köşede çarpışır yürekler,
valizler karışır,
onun kalbi sende gider,
senin kalbin onda...
aşk olmuştur,
değişilmiştir.
adam,
elini göğsüne koyduğunda,
ağır ağır gibi yürümeye başlamıştır,
kadın,
sutyen düzeltir gibi...

her aşkın sonuna bir ayrılık gelirmiş,
gelsin.
ikinci el kadınlarda,
ayrılık,
aşktan önce gelir...

şimdi seninle biz,
kalpler çarpıştığında,
birbiriyle karışan iki valizdik...
bu yüzden,
ben de geleyim yanında demem,
gittiğin yerde,
kime döksen içini,
ortaya çıkar,
kalbinin bende olduğu...

Batuhan Dedde'ye

Aç karnına geçindik gittik bu hayatta, açtık karnımızı iyice.
Gösterir gibi karnımızın almadığı şeyleri.
Yaralarımız gibi çekmedik şükür, geçim sıkıntısı...

Bir sabah serinliğine gözlerini açmış ağaçlar gibi,
Bir sabahın serinliğinde gözlerini kapatmış sokaklar gibi,
Bilmediğim bir yerdeyim,
Ve öyle yerlere düştük.
Ve daha önce buraya düşmedim.
Ve ben öyle bir yerdeyim ki, kalkamıyorum...
Ve bir deniz gibi derin ve mavice,
Batırıyorum seni,

Oysa sen, denizin ortasında açmış bir çiçektin,
Kökünü diplere kadar dayamış.
Görsem gül zannediyordum...
Bayılıyordum o kokuya, tuzlu ve buzlu.

Öyle bir güç ki anlatması,
Su gibi,
Yokluğunu kaldırıyorum, yalnızlığı kaldırıyorum üst üste.
Geçenlerde gücüm yetmedi ve sadece,
"Serçe parmağımı kaldırdım, güvercinler uçu üstünden..."

Kaçıp gittiler silah sesine ürkmüş kuşlar gibi bu şehirden...

Ne varsa aldılar giderken kanatlarının altında,
Savaş sonrası terkedilmiş meydanlarda şarkıları bile çaldılar,
Ve gülüşü katledilmiş bir çocuğun gözlerine benzetildi,
Bugünden sonra yaşam.

Ve ben,
Seni sattıktan sonra yalnızlığa,
kirlenmiş bir pazar yeri gibiyim...

Hadi müzisyenler,
Hadi biraz daha özgür olayım, hayallerimden çalın...
Hadi biraz daha çalın yokluğundan,
Biraz daha çalın ne olur onu benden...
Hadi çalın, dengemi kaybetmiyorum, devam edin,
Ben buradan oldukça iyiyim, oldukça yani.
Olmadığım zaman iyi değilim ve genelde olmuyorum...
İyi olmuyor tabii...
Ama çalın, biraz daha, biraz daha...

Aşk gibi olsun,
Ve - Bitti,
Dediğimde bitmesin...

Şarkılar, hayatlar, hayaller çalınıyorken uygun enstrümanlarla,

* Bilir miydi gözleri görmeyen kuşlar,
nereye uçtuğunu her gün...
Geceyi çizmek isteyen bir çocuk bilir miydi,
beyazı karaladığını...
Sen bilir miydin,
sen bilir miydin nasıl gidildiğini bu şehirden...
Bana adres sorduğun merhaba'yı hatırlıyorum hâlâ,
Ve bir kaçak gibi yaşıyorum hep,
elimden tutup kendimi kaçıyorum,
Gözleri görmeyen kuşlar gibi her gün...

Ölüyorsun,
Bilirsin bir şairin alnına silah dayadığın zaman,
Alın yazısını şiir gibi okur, kendini öldürürsün...

Şimdi Sus

Öyle bir karanlık var ki, belli batmamış güneş...
O, ölmüş bugün...

Güneşin ardından saklandığı,
Şimdi bu yanardağ, üflesem buzul olacak,
çığ düşecek, altında kalacağım,
Şimdi bu buzul, üflesen yanardağ olacak,
lavlar içinde kalacağım...

Ne yapacağız?
O kadar yüksek yerlerden,
Düşüyorum, ipi kopmuş bir uçurtma gibi şimdi, yüreğine.
Ne olur, kurtarma beni...
Kurtarma aşk, gözlerin doğuştan gelen bir hastalık,
Ve onlara bakmak, sonradan olan bir alışkanlık artık...

Sen varsın tecavüzle sahip olan canıma,
sus ben konuşamıyorum.
Kastın mı var, yoksa küstün mü?
Deme bana...
Tarifi yok girdiğimiz yolun, çıkışı yok, sırt sırta gitmek için,
Yüz yüze gelmek gerektiği duraklarda,
birinin olma gerekliliği de yok artık...
Yitirmek bile yarım kalıyor seni,
Ve yine yarım, aynı anadan doğmayıp,
aynı anıdan doğmanın tarifsizliği...

Aşk şimdi elimde yitirilmiş bir el yazısı,
Tımaklarımın içi de mürekkep gibi dolu kan...

Ölü anneler, ölü çocuklara, ölü kucaklar bırakıyor artık,
Yitirilmiş bir el, yitirilmiş bir ev gibi...
Aynı anıdan doğma parmaklarımı ağzına sürüyorum,
sus diye değil,
Kalan kan, yeter diye dişlerinin arasına...

Sarılayım bırak, soğuk, yara değil hırka olayım sırtına,
Sarıl, rızkın olsun...
Bir el yazısına iliştirilmiş ataç gibi bitişik olsun,
bitişim olsun...

Sonra bir öp, dudağımın sicilini temizle,
Sonra bir sev, içimde sakladığım ne varsa gizli gizli karıştır,
Soru işaretlerimi çal,
fark edeyim, panik ol ünlemleri devir,
Kapıyı kapatır gibi de usulca, parantezlerimi kapat.
Parmağını kapıya sıkıştırır gibi kalbimi sıkıştır,
canımız yansın.
Soğuk, ne olur canımız yansın...

Şimdi gülüşün,
Çıktığım bütün aşklarda,
Kendimi kaybetmemek için,
Gözümün önünden gitmeyen,
Ve sürekli bakıp nerede olduğumu izlediğim,
İnce,
Kıvrılmış,
Bir,
Ha rita...

Şimdi gitme,
Ben kırıklık şekline girer, sana gelirim...

Bir ses ol,
En sağır halimde, duyar gibi olurum...
İki kuşun çarpışması gibi, gökte, fırtına sesinden...
Bir ses ol,
En sevdiğim şiiri, o sesle okurum, şimdi gitme...
Adın, sıradan bir kelime olmasın okunurken...

Bir aşkın elinden tutarken, üşüdüğün,
Ürperdiğin olurum,
Gitme...

Sorduğun bütün soruların cevabını verirken ben,
Uğultulu bir ses olursun, bir soru daha çeler aklını,
Tek tek,
Kaçırırsın,
Bütün soruların cevabını,
Ve aklını,
Şimdi,
Gitme...

Biz seninle dediğim zaman
içini kaplayan şeyin ne olduğunu anlayamazsın,
Bir sesin şiir mi, şarkı mı olduğunu,
Bir saniyenin uzun mu kısa mı olduğunu,
Bir hayatın da öyle.
Garip olursun, nerede olduğunu unutursun,
Aynı anda,
İçimde olursun,
Ve dışımda,
Hem İstanbul da olursun o saniye
Hem Afrika.
Bu nasıl oluyor dersin, anlayamazsın...

Sonra ben ölürüm.
Salamı vermek için minareye çıkarlar,
Şunun şunun oğlu şu, vefat etmiştir derler, mekânı derler,

Şiir zannedersin, ben zannedersin,
Ve bir an önce okunsun diye acele eder,
minareye tırmanırsın...
Şu dediğiniz adam, benim yüzümden, mekânı, der kalırsın...
Yerin dibinden seslenirim,
bir ses olur, boğazına takılırım...

Yüzünde saçları okşanmamış bir çocuk,
Kamında sana hiç seslenmeyecek bir çocuk,
Gözlerinde kirpik bağlayan bir çocuk, .../...
Kirpikleri ölüm gibi kaşla göz arası...

Aşk?
Sorarsam ve cevap beklersem,
gözümle görmeden inanmam deme,
Allah derim, susarsın sonra...

Yağmur gibi düşersin aşağı çok susmaktan, acele edersin,
Bilirsin,
Yağmur acele ederek düşer yere, kar sabır...
Sabret derim,
Tuhaf olur, ne oluyor dersin, kasıkların acır,
Bir boşluk aralanır, o boşlukta üşürsün...

Şimdi gitme,
Kalacağımız yer burası mı dersem, evet deme,
Seninle her yeri sevdim, ama burayı değil.

Şimdi sus...
Ve sus...

Gülüştün dediğim o ince, kıvrılmış haritayı atıyorum artık,
Ben, böyle kaybolmamıştım hiç...
Bulursun,
Belki beni.
Kim bilir, başka bir hayatta...

Ama artık, seninle birlikte kalacağımız yer, burası değil...

Aşk, cevapsız kalsın, şimdi git.

Bu kapı, açılmaz,

Boşluk, aralanmaz,

Ve hayat, açıklanamaz artık, .../...

(...

Parantezler kapanmasın, tarihini yazmamıştım zaten...

Tarih olduğu gün, parantez ol, hadi, şimdi öp ve git...

Derim bu karanlık, güneş batmamış sanki,

O, ölmüş bugün...

Parmakların parmaklarımın arasına giriyor
bir makinenin dişlileri gibi,
işte,
dünyayı döndüren şey bu...

Umut

İşte tam da şimdi,
Umut adlı bir kelimenin içine sakladım seni...

Bu kelime,
Bir süre sonra bir savaş olarak tam göğsüme düşecek,
Yağan yağmuru bile yağmalayacağım...
Yağmak, yağmalamak yetmeyecek...

Islandıkça ağırlaşacağım,
Ve savaş meydanında bitime yakın asılacağım sana,
Bu kelime, bu ulema,
Ulaması gibi yalnızlığından yakınan bir hayatın...
Umut,
Çok ağır olacak umut,
Kandan görülmeyecek, öyle çok kanayacağım, öyle çok...
Ve aşağıya atlaması asla mümkün olmayacak
ipini boynuna dolayan bir cambazın...

Bir cam parçasıyla can parçasının
aynı olduğunu anlatabilmek olacak ismim,
Savaş naraları arasında doğan çocuklara...

Ve dinlerken,
Durun durdurun'a benzeyen çıgıllıklarını...

Ve dokunurken tahammüllü bir incelikle parmaklarına...
Ki sonra,
Yeşerdiğinde orası ve kurulduğunda üzerine bi hayal,
Ellerini çekmemelisin...
Uzunca bir süre böyle kalmalı,
öyle olmalısın, asına aşk diyene kadar...
Bir uçurumda, hayatını kurtaran bir halat bile olsa acı,
Onu çekmemelisin...

Ve aynı uçurumdan atlasan çok çektim beni diyerek,
Elimin nasıl uzadığını anlayamadan,
tutup kendini yukarı çekmelisin...

Ve sonra, çok sonra,
Bana bir anımızı anlat dediğim zaman,
Hangisini anlatayım diye, en az yirmi yıl düşünmelisin...

Korkulu bir elin avuçları arasına alması gibi bir yüzü,
Tanı!
Bak bu benim ellerim diyebilmeliyim,
sökerken tırnaklarımı...

Bunu ne için yaptığımı bilmeden gülümsemeliyim,
Ölsem bile, karşında iyiyim...

Bir düş kadar gerçek edebilmeliyim seni ve sesini,
Herhangi bir bahaneyle duymak istediğim o sesi,
Arayıp nasılsın dememek için,
Arayanın ben olduğunda iyi olduğunu bilmek için,
Bir gerçek kadar düş ve bir umut kadar karmaşa çıkmalı...

Bir karmaşanın içine girmeli,
Ve en çok bu karmaşayı sevmeli şimdi...
Şimdi seni,
Dua adlı bir kelimenin içine, tutup elinden götürmeli...

Doksan dokuz isminden sonra Rabbin,
Yüz'üme senin ismin gelmeli...
Gibi...
Değil mi?
Öyle mi?

***Bilmiyorum...**

İşte bu yüzden,
İşte tam da şimdi,
Umut adlı bir kelimenin içine sakladım seni...
Ve bunun gibi bütün kelimelere...

**"Seninle karşılaşsam yapamam, biliyorum.
Bu yüzden sen aklıma geldikçe,
ben aklıma tükürüyorum..."**

Karo Kızı

Bitti oyun.
Kar o kızı aldı...

Hadi.
Başka bir oyuna geçelim...
Yürümek olsun adı...

***“Kuşlar, sizin cehenneminiz üzerinizde duran güneş.
Ve silkeleyin kanatlarınızdan göğü, uçmak yok...”***

Hadi anka.
Bana okyanustan evler yap, duvarlarına yosunlar asalım.
Çürümüş balıkların kılçıklarıyla süsleyelim vazoyu.
Göğsümün portesi gibi,
Tuzdan gemilerimiz olsun,
Ve batırdığımız kıymıkları çıkaralım dibinden...

Hadi.
Bana seller yap.
Tanrı'nın ırmağına doğru,
Ne topladıysak götürelim...

Hadi bana kardan eller yap, al kış tatalım...

Düşlerim hâlâ bakire, n'olur...
Hadi yap.

Mesela bu gece yastığın sağına yat,
Ve bir iki düğmeyi açık bırak göğsünden.
Sen uyuduğun zaman, sol yanına girsinler,
Hava soğuk...

Hadi bana soğuk bir şeyler yap...

Delirmece

Ben de katılıyorum dedim, bütün olumsuz fikirlere,
Manasız bakışlara, anlamsız cümlelere.
Ve ben de katılıyorum ne kadar anlamsız miting varsa,
Katıla katıla gülmek için,
İlahla, ilahî sizlere.

Katılıyorum, aranızda, katılıyorum, bütün saçmalıklarımıza...
Önemli olan katılmaktı diye,
zekâsızlığın yarattığı bir espri gibi...
Manyakça,
Ve aptalca.

Giderken,
Bir yasak gibi çiğnenenlerin hepsini toplayıp,
Yaralarını sarıyorum,
Ve yürürlükten kaldırıyorum...

Deliriyorum...

Yürürlükten kalsın gitmekler,
Ne bileyim, uçsunlar*

Diyorum ki,

Bundan sonra kimi sevsem, çok ağır basacak duygularım...
Ayakları yerden kesilecek, yükseklere çıkaracağım biraz...
Sonra dengeler bozulunca,
Tahterevalliden iner gibi  ekileceğim...

Ve g t üstü oturacaklar,
Evet, bu...

Oysa tulumbadan su  eker gibiydi sevmek...
Biraz su ekleyip uğraşsan,
Kova kova sana gelebilirdim...

Diyorum ki,
Demekten vazgeçtim...
Delirebilirim*

Senin benimle alıp veremediğin Şey ne biliyor musun?
Nefesin...

Kim Bilir Belki

Anılar değil arkamızda bıraktığımız mutlu günleri göz önüne getiren, yaşanmamış saatlerin oluşturduğu boşluğa da düşmedim, sen de değilsin...

Beni gerilere götüren, hep bu karşıdan gelen rüzgâr...

Belki...

Diye başlayan bir kelime zinciri yok artık, kelimelerin demir gibi soğuk soğuk çıkardığı sesler, yok artık...

Ve...

Ve ile başlayan bir kelime de yok artık, ben ile başlıyor bütün kelimeler, önü uzun bir boşluk.

İşte o boşluğa düştüm luna, tam oraya.

Ben ve (b o ş l u k)...

Kim bilir...

Diye başlayan uzun uzun cümleler arasında yitirdiğim benliği, bitirdiğim senliği ve hiç sahip olmadığım şeyler için söz aldım, konuşuyorum. Kim bilir belki...

Ve belki...
Dur...

Diyorlar, duruyorum...

Dur ile başlayan cümleler oldu ve dur, tek kelimelik bir cümleydi zaten uzun konuşmalarda, öpüş denemelerinde, gidiş denemelerinde. Öyleyse dur dünya. Dur anne. Dur gözyaşı. Hepiniz durun... Diyorum, deniz gibi tuzlanmış gözlerim, fazla açılmadık mı kaptan?

Diyor,
Biraz...

Nasıl dalgalandığını görmediğimiz ne kadar deniz varsa, okumadığın bir not gibi,
Şimdi sen denizi buruşturup at bir kenara...

Sonra...

Diye başlayan kelimelerin içine döküldü saçlarımın bir kısmı. Sonra diye başlayan kelimeler alıp götürdü beni çocuk. Sonra diye başlayan bütün kelimeler aşk, bütün kelimeler umut, hepsi sonra'ya kaldı hayatın. Ra' öldü. Ve son'...

Önce...

Bütün kelimelerin başladığı yer. Önce seni gördüm, sonra kendimi. Önce seni tanıdım, sonra kendimi. Önce seni öldürdüm, sonra kendimi. Önce ben sevdim, sonra sen. Sevdin mi? Sonra mı? Peki...

Mutsuzluk mu yoksa umutsuzluk musun?
Kimsin?

Ve belki kim bilir önce mutsuzluk sonra umutsuzluk oldun, biraz dur...

Serbest olan yasaklamaksa aşkı ve yasaklar serbestleşiyorsa dur. Biraz daha. Sonra mı? Evet, sonra gidersin...

Belki...

“Çöpe atılan kâğıtlar tekrar ilk hali gibi geliyor elimize. Peki, ya şiirler, onları yazdığımız insanlar, ilk hali gibi elimize değecek mi?”

Kim bilir...

Belki sonra...

Kızım'a

Ben sana küçücük bir şeyi neden büyütüyorsun demem,
Büyüttükçe daha çok severim seni...

**Hadi küçücük bir şeyi büyüt,
O şey mesela kızımız olsun...**

Lütfen

Yüzün ıslansın, başını öne eğ ve kendine sığınacak bir yer ara.
Ama sadece yağmur yağdığında...

Lütfen...

Üzerine kimsesizliğini karaladığın,
Avuçlarında buruşturduğun bir kâğıdı korumaktan vazgeç,
Ve bırak usulca uçurur gibi noktalı harfleri,
Gemi olsun düşsün...
Ama sadece gidiyorsan uzaklara...

Lütfen...

Senin kimsesizliğin benim kimliğimdir,
Ben,
Yolda kimliğimi bulmuş gibi sevinirim onu alınca yerden,
Ve kimliğimi bırakırım bir suçun ortasına...

Sesin iz yapıyor bütün şarkılara, sus...

Sus,
Ayaklarıma kurşunlar gibi yağmur yağıyor,
Ben ayaklarımın altına almayayım diye yağmuru,
Mutlu çocuklar gibi zıplayıp duruyorum...
Mutluluk bana göre değil, çocukluk hiç...

Sonra mı, sonra binip gidiyorum işte...

Ardımdan bir şarkı çalmaya başlar şıp sesinden...
Dalarım...

Ve bugünleri de gördük ya derim,
Allah 'ım Allah senden razı olsun...
Sevgilim senden de.
Nasıl dokunduysan ellerime,
Bir kelebeğin kanadına dokunmuş gibi,
öleceğini bilerek, acırcasına...
Derim, yağmur değil bu daldığım.
Hayallerimle yaşadım, hayallerimle kalktım,
hayallerimle birlikte suya düştüm.
Derim, ölmedim...
Hayal kurdum, çalmadı.
Uyumaya devam ettim...

Madde Bağımlısı

Madde 1.

Sen başka birinin babası olsaydın baba, muhtemelen ben seninle, bir günah işlenirken karşılaştırdım. Ellerime cehennem bulaşırdı, aynı kadını öldürmekten...

Yüzümü su kesti...

Madde 2.

Sen başka birinin annesi olsaydın anne, muhtemelen ben seninle, bir sevap işlenirken karşılaştırdım. Ellerime cennet bulaşırdı, aynı adamı öldürmekten...

Suçum oyuncakları sevmemek...

Madde 3.

Sen annemle karşılaşmamış olsaydın baba, ben başka birilerini aldatmanızı çok isterdim.

Başka bir kadını annemle, başka bir adamı babamla. Ve ellerime bulaşırdınız siz, aynı çocuğu sevmekten...

Siz yoktunuz, bana konuşmayı sessizlik öğretti...

Madde 4.

Bir kadın bir adamla yatmadan, başka bir adama sevdiremiyor kendini. Keşke çocuklar da böyle sevse annelerini. Hepsi trajedi...

Madde 5.

Siz kimsiniz? Hüzün mü, sevgi mi, acı mı, yaşam mı?
Önemi yok kim olduğunuzun, hiç kimse olduğunuz için, bu yolculuk bu kadar uzun...

Lege...

Madde 6.

Senin ellerin neden kanıyor ve neden onun elleri kanarken
senin gözlerin kanlanıyor baba?
Kanadınız mı siz? Kan adım mı benim?
Ferenda...

Madde 7.

Sahip olduğunuz yalnızlık kaç metre?
Sen emperyalizm misin anne
Ve sen kapitalizm misin baba?
Bu yüzden mi komünist doğdu çocuklar?
Tehlike misiniz?
Alarm mısınız?
Hırsız mısınız hepiniz?

Ne olur, ceplerime geri bırakın aldığınız dişlerimi...

Madde 8.

Kapısız, penceresiz evler içinde aralanmış bir perdeyim ben. Sinema perdesi gibi, hiç oynatılmadı çocukluk parklarda. Başrolde hep, siz. Sakladığınız sırrı bilmek istiyorum...

Madde 9.

Güneşe ayna mı tutuyorsun anne?
Yapma, gözümü alıyor...

Madde 10.

Bu maddelere uymanızı ve hatta madde bağımlısı arz ederim anne, sevgilerimle...

Su'ya

Elbet denizin içindekiler, su yüzüne çıkar bir gün...

İçine attığımız karanfilleri kaldıran deniz...
Ve üzerine atılan suç yüzünden, ortadan kaldırılan...
Boynundan,
Darağacına...
Darağacından,
Boynumuzun borcuna...

Nasıl daha boktan bir hayata sürükleyebiliriz bu insanları,
Diye derslerin verildiği kara amfilerde,
Gözlerine sürme çekilmiş yaşamın...
Ve gözlerinden kaldırılmış ışık.
Başka sınıfları gezmişim...
Kalmışım,
O dersten...

Şimdi sorsam,
Büyüyünce ne olurdu o gün yirmi dört,
Bugün altmış dört yaşında bir çocuk...
Canımızın acısı olmaktan başka...
Kaç sene gezmiş acımızın üstünde...
Etti mi kırk?
Otur Devlet otur, otur bunu hesapla...

Merhaba

Merhaba, ben geldim, ben geldim.

Merhaba.

Elbiselerimi giymedim, ayaklarım çıplak,
üstüm ıslak ben geldim.

Ben geldim, merhaba.

Yaşanmış bir hayat bıraktım,
çok sevmekten aşınmış bir kalp.

Çürüdüm, kurudum, ben geldim.

Gülüşümü bıraktım, hüznümü, yüzümü.

Bittim, vuruldum, yoruldum,

Ben geldim, merhaba.

Korkma, görmediler geldiğimi,

Onlara kalırsa ben hâlâ oradayım,

Ellerim orada, yarın orada, karım orada,

Hepsi orada kaldı, ben geldim, merhaba.

Korkma, hoş geldin demeyeceğini bildiğimden geldim,

Ben geldim, merhaba...

Allah'ım geldim,

Sonunda, sonuna.

Onlar beni orada biliyorlar, orası neresi bilmiyorlar ama
Ve geldiklerinde,
Hoş geldiniz diyemeyeceğimi.
Ben geldim, merhaba.

Cennete de razıyım ama, cehennem olsa kâfi...
Hak ettim, hakkım.
Hak ettim, Rabbim.

Sen sorma,
Her şey düzelir nasıl olsa diye şükredip dişini sıkıyordu,
Bu yüzden,
Dişlerini kırıp geldim annemin...

Sonuna mı geldim, yoksa yetiştim mi bilemedim ama
Merhaba ya hu, merhaba...
Kalbime gelip, kimse yok mu diye sorma,
Merhaba de, merhaba,
Varsa biri, seslenir nasıl olsa,
Öyleyse ben geldim,
Merhaba...

*Çıt çıkmasın, n'olur.

!..

Karanlıklar ya da doğum günleri olmasa,
Kiliseler ve romantik masalar da kurulmasa bir daha.
De bana, kim sever mumları?

Üfle bebeğim, hadi.
Sönsün cehennem...

Çünkü sen üf dedikçe, teselliyi terk ediyorum,
ağzım ney oluyor...

Kes üflemeyi, ağzım bozuluyor.
Şimdi farz et ki, denize âşık biri geldi iskeleye.
Ucu dolu dolu bir oltayı attı, bir balık geldi ona takıldı.

***“Kafiyelere dikkat etmedik.
Dikkat çekmesin bu kafiye bak şimdi.”***

O biri gitti, balık öylece kaldı, suyun içinde...
Ya bıraksın çengel ya da çıkarıp öldürsün, değil mi?

İşte, sen o birisin.
Ben o saf balık...

Dikkat çekmedin, aferin bebeğim.
Bu oyunu sevdim.

Şimdi de bana,
Su mu daha saf yoksa insan mı?

Dedim bak,
Safları sık tutuyor bu şehrin üçkâğıtçı aşkları...

Böyle zamanla her şey birbirine karışmaya başlıyor,
Ve karışan her şey birbirine benziyordu.

**Sen biraz aşka benziyordun,
aşk biraz sana...
Ve yakışıyordu da,
Kentin o alaycı gürültüsüne alışanların yanında,
garipçe susmak...**

Sesinde birikiyordum, en kötü gününde istiyordum,
Yutkun beni, içine düşeyim...

Tamam mı, anladınız mı?
Bundan sonra silah seslerini gizlemeyin...
Silmeyin kaldırımından bir cesedin izini...

Çünkü sizinle bu dünyada, aynı hedefe, aynı sona,
Aynı yöne gitsek ne olur ki artık,
Ölene dek paraleliz.

Ve biz, kaldırımında bırakılan bir ayak izi gibi...
Hiçbir yere gi de me yiz biri üstümüze basmadan...
Sen yanımda dur, ikimiz gidelim,
Bütün insanlar da gitsin aynı yere, ama paralel.
Karşılaşmasınlar bizimle.
Ve karşılaşmasınlar bizi.

Karışmayayım dedim ama...

Bu insanların hiç ölmeyecekmiş gibi yaşamaları çok garip,
Aşkların da öyle.

Garip...

Ne dersin, şu garipliği ortadan kaldıralım mı?

Sonra kaldırırsınlar cesedimizi, hı?

Gitme, gitme.

Sen de ben de gelelim, dur,

Çünkü vedalar bir tezahürat gibi el sallarken...

Çılgılık boy veriyor boğazımda,

Sen oraya, yumruk havaya.

Ve yumruğumu havaya kaldırırken, elim çeneme çarpıyor.

Biliyor musun bu aralar,

Yüzüm kırık vazo, gülüşüm plastik gül...

Adın bahar olsun mu?

 mk nsız değildir,
bir kalabalığın aynı anda aynı Şeyi düŐünmesi...
Sen aralarından ge miŐsen eğer...

Böyle İyi

Bir taksiye binip nereye abi dedikten sonra,
Diyorum mutsuzluğun üzerine sür, biraz yarala ve kaçalım,
Kalabalık bir yere örneğin;
Sloganların havada uçuştğu
gövde gösterilerinin tam ortasına.
Seni seviyorumun slogan olduğu
bir insan gövdesinin de, tam ortasına.

Eylem yapaım orada, canımız sıkkın...
Eyleme meyledelim, içimiz buruk,
Pankart açalım sonra, acımız büyük.

Neylesin, bağırmaktan fark etmez hiç kimse
Mutsuzluktan kaçtığımızı...
Ve mutsuzluktan kaçarken,
çok mutluyuz değil mi diyerek kakhaha attığımızı.
Saklanacak yer bulamasak bile öyleyiz, değil mi?

Bu mitingin ardı tutuklama, ifade, biliyorum,
Sırtımdan sürekli iteleyen bir geçmişin sorgusu,
dayanamıyor, gidiyorum...

Gidiyorum işte, herhangi bir kuruma dahil olalım,
Bir çocuk esirgeme kurumu yahut bir demek,
Bir hayal kurumunu yağmalayıp, bir kez sırtına vurarak,
Kolay gelsin diyebilmek için yıkım şeflerine.
Şu duvarı yıkalım hadi,
Çek elini direksiyondan.
Şefim, hadi.

Dinle bak.

Bir yenilginin ortasında,
kabullenmişiz umutsuzluğun belinden kavramayı.
Kendimize göre esas aldığımız kurallarımız
boğazlamış hepimizi,
Kazandıkça nefes almışız, kazandıkça nefes.
Ve tek başımıza iktidara gelmişiz,
acıların milletleştği bir ülkede.

Toplum rahatça bir nefes istiyor ama bebeğim,
Hadi biraz zarar verelim, ziyan edelim,
dengesini kaybetsin ölüm.
Mutluyuz değil mi böyle, iyi iyi.

Hakkımızı arayalım bir suçluluğun ortasında hadi,
Biraz daha iyiye gitsin durumumuz.

Suçlu kim diye aranan bütün olaylara karışıp,
İşaret parmağımızla gösterelim vicdanı.
Ve işaret parmağımızın ucunda hedef olan bütün insanlar,
Biraz daha söksün tırnağımızı,
Biraz daha iyiye gidelim,
günden güne okuyan bir toplum olalım.
Ne bileyim, bir ay boyunca gazete alalım,
Ay sonunda ölüm haberimizin yazılması için
kupon biriktirelim.

Her şeyi anlatabilecek kadar büyüyelim.
Hadi mutsuzluğun üzerine sür,
can çekişelim, camdan fırlayalım,
Hiçbir şey, her şey olsun birden.

Bilirsin,
Dilsiz bir ulema her şeyi bilir ama hiçbir şey açıklamaz.
Sen de kim olduğunu açıklama bana,
Ben de sana, sen de sana, ben de.
Hadi sür.
Mutsuzluğun doruklarında gezdir beni taksici,
borcum on trilyonu geçmesin.

Geçerse,
Ya da çok çok zaman geçerse,
Gelmezse,
Ve gelmezsek,
Hayatın annesine küfredip, terbiyesizlik edelim mi?
Edelim bence, mutluyuz öyle...

Nefes Almak Öldürür

Seni tekrar yaşama döndürmek için
etrafına toplanan insanlar yok,
Gelemiyorlar.
Havanın yağmurlu olması, soğuk olması umurunda değil.
Göremiyorsun.
Güneş umurunda değil.
İnsanlar üzerinde ne yapmaya çalışıyor, anlamıyorsun,
Yüzleri flu.
Kırılma noktasından onlara bakmak,
Kırılma noktasından göğe bakmak,
Hem mat hem flu.
Yosunlar sarıyor sadece etrafını,
Ve birkaç ağ.
Nefes alamıyorsun,
Bağırımıyorsun da.

***“Nefes almak öldürür, suyun içinde.
Demek istediğim tam da böyle bir şey...”***

Ağlamakla,
Gözyaşlarına boğulup,
Ölüyorsun...

Neyse İşte Öyle

Şimdi sen, sinemaya gider film de izlersin onunla...
Işıkları da kapatırlar...
Ve ışığa olanın aynısı, bilincime olur...

Ayıptan ve utançtan konu açılır herhangi bir sahnede,
Zihnimin herhangi bir yerinde bir yara soyunmaya başlar,
Utanırım...
Terbiyem müsaade eder bu kez.
Filmin sonunda sana olanın aynısı hayatıma olur.
Neyse işte, öyle...

Deyip elini tuttum...
Ucundan tuttum yanmakta olan ne kadar madde varsa,
Sesimi tuttum, sesimi yuttum, yutkundum...
Zor olsa da söyledim, abi piçsin...
İki kardeşlik, babam evin tek orospu çocuğuydu...
Neyse işte, öyle...

Tetiği çek.
Lütfen...
Bana olanın aynısı, benim olmayana olur...
Tetiği çek, lütfen.
Çok uykum var ve sadece düş görmek istiyorum...

Ağzımın arasında bir pankartın ipleri...
Gitgide tükeniyorsun...
Üzülüyorum.
Çok üzülüyorum...

- Artık bitsin.
Hayvanların nesli tükenmemeli...

* * *

Eve ekmek parası götürürken sokakta,
yakışıklı görünüyordu orospular.
Güzeldi piç, seksiydi hayat,
Hey.
Hat.

*“Bahar gelmiş...
Akıl hastanesinin bahçelerine...
Ve montumu verin deyip, alıp giyip dışarı çıkmışım...”*

Bir adım sonra ayrılmışız,
Bir sesi, gürültüden ayırmak gibi...

Işıklar kapanmış...
Bilincimde...
Üstümde mont sandığım deli gömleğiyle...
Neyse işte, öyle...

Annesi öldüğünde salasını kendi verenler gibi,
Yüksek bir minareden,
Adını duymak istemiyorum sadece.
Ölüm kabul edilir illaki.
Sen öldüğünde salamı ben veririm, kabullenirim selam...
Gözyaşları birikir, sel anı yaklaşır, adın okunur,
Neyse işte, öyle...
Onunla sinemaya gitme...

Nokta

Seni sev.
Seni özlüy.
Ben,
Aslında,
Sana bir sürü şey söylemek istiyorum ama unutuyorum...
Ve kesik kesik anlatıyorum,
Kusura bakma.
Adın,
Ağzımda,
Bıçakken böyle...

Birlikte olur muyuz diyorum,
Anla işte,
Olur muyuz derken, noktalarını unuttuğumu...

Sana ne anlatsam, konu dağılıyor, kesik kesik anlatıyorum,
Kusura bakma.
Bu aralar, dilim dağınık...

Tahmin et işte,
benimle olur musun diye sorduğum zaman.
Titremekten,
Noktaları yine unutacağımı...

Ve kusura bakma,
Gidersen,
Soracaklar nasıl oldu diye,
Onlar da benim gibi unutacak nokta koymayı,
Diyeceğim ki,
Nokta koyarak öldü...

Geçecek

Bir bakıyor, ağzımı kapatıyorum,
Otuz iki dişimin arasından içeri giriyor...
Bir ağılıyorum, ağzımı kapatıyorum.
Otuz,
İki dişimin arasından içeri giriyor,
Ciğerime ciğerime...

İlk sayfası içe,
Ve son sayfası dışa doğru kıvrılmış bir kitap gibi,
gidiyorum şimdi ben.

Gidiyorum...
Ve insanın içini en çok acıtan cevaplara rastlıyorum yolda...

Dilenci, fiyakalı giyinen bir adamın yanına yaklaşıp
yalvarıyordu,
Allah rızası için bir ekmek parası verir misin abi?

Adam.

- Ne kadar ekmeğin fiyatı?

Hadi,
Yüzümü çevirip gidiyorum ben...
Görmezden gelin...

Görmezden gelin, olur mu?

Olmaz,

Kimse bir körü, eş diye almaz deyip devam ediyorum...

Durup bakıyorum ardıma,

Adam biraz bozuk para verip gidiyor, sırtına hafif vurarak,
Sırtımdan vuracak hiç kimse yok, gidiyorum ben...

**“Ben ki zâtındım senin,
Şimdi beni bânın sev, gidiyorum...”**

Çok fazla asosyal olmanın insanı yalnızca dönüştürdüğü,
Ve çok fazla sosyal olmanın
insanı istediği kişiye dönüştürdüğü şu sıra,
Senden, şehrinden, göğsünden, gözlerinden,
gidiyorum ben...

Yüzün sende kalsın,
İkisi de.
Yüzünde gülüşünü arama ve tebessümünü,
Bütün mimiklerini ben aldım,
Ve gidiyorum...

Ben yokken,
Posta kutusuna atılan mektuplarını oku.

Posta kutularının,
Bacak arasında sanıldığı şu sıra...

Biliyorum,
Bir gün öleceğiz,
Ve hepsi geçecek...

O Yeee.

Dün olduğu gibi bugün,
Bugün olduğu gibi yarın da, böyle bu...

Deniz gitti, kaldık biz.
Şimdi sol gidiyor,
Deniz'in izinden.
Solcuyum o zaman...
Kalbimden gidiyorsun,
Solcusun o zaman...
Kalbim, deniz gitti...
Kalbimden, iz gitti...
Kal, biz gittik.
1938'den beri gidiliyor,
deniz mavisi gözleriyle Atatürk'ün izinden.
Atatürkçüyüm o zaman...
Sen gittin,
Şimdi ben gidiyorum, senin izinden...
Seni seviyorum o zaman...

Öyleyse,
Kalmak; gitmektir aslında, gidenin izinden...

Dinle,
Yalnızlık ve ben,
İzindeyiz...

0 zaman,
Saat 25.61...
Yıl 19.88...

Bağırayım bari,
Türkiye izinle gurur duyuyor!
Türkiye!
Ooo yee.

Oooy.
Eeee?

Ölümü Gör Öpmezsen

Ölümü gör gibi şeyler söylüyorlardı, gördüm, güldüm.
Ölümü gördüm ben,
Ölüsünü öptüm,
İlk önce annemin ölümünü gördüm,
öptüm, delirdim, güldüm.
Babamın sonra, gördüm, öptüm, deliydim güldüm.
Sırayla sevdiklerim sonra,
Öptüm ölüsünü,
Gördüm,
Göz kırptılar,
Delirdiniz mi,
öldü biliyorlar sizi kapatın dedim
sarılır gibi yapıp,
Kulaklarına fısıldayarak...
Kendi ölümü gördüm sonra,
Bir sabah,
Onlar yokken,
Aynanın tam ortasında.
Korktum,
Öptüm,
Ağladım...
Ölüsünü gördüm sonra resminin,
Masada yatıyordu öyle kıpırtısız,
Onu da öptüm,
Gülüyordun...

Öl

*Ölmeni istiyorum acıdan...
Acı güldürür,
Ve kim acı çekmişse zaten hep gülmüştür,
Gülerken, öl istiyorum...
Bi ara, vakit geçecek gibi oluyor; sen gülünce,
Geçmiyor ama, öyle oluyor.
Sen ölünce, vakit geçecek gibi duruyor...
Dur istiyorum...*

Ben bir otobüsün altında kalıyorum, göğüs kafesimin üstünden geçsin istiyorum yolcular tekerlekler, öl istiyorum...

Sonra bir hastaneye götürsünler istiyorum beni,
Ameliyata alsınlar istiyorum, of çok istiyorum, hadi hadi.
Hahaha. Manyak.

Manyak. Zaten deli gibi içmiş it, narkoz vermeyin, içindeki yeterli dediklerini duymak istiyorum. Onlar neşterle kestikçe, seni çıkardıkça göğüs kafesimde biriken kemiklerin arasından, ayrılmak istiyorum, çok değil...

Ayılıp anlatmak istiyorum sadece onlara...
Birlikte olamıyorduk, içimden geçenler bitmiyordu bu yüzden. Olmayan şeyler, hiç bitmezmiş zaten...

Sonra ba ırmak istiyorum, doktor!
Neden bu kadar iyisin?
Neden çıkardın oradan onu,
 ıkarmak beni yaşatmak değil  old rmek gibiydi, doktor,
Çok sarho um.

G lmeni istiyorum acıdan,
Ve    l,
Ve  l,
Ve sev,
Sa dan okusan da, soldan okusan da aynı,
Vesev...
Acısız...

-Da ayrı...
O da ayrı, yazılırmı  bazen benden...
Bu ayrılıklar hep aynı, doktor?

Vesev...

Ama,  u vaktin geçecek gibi durduğu sıra,
Bak  imdi,
Sen bana doğru bir adım atacaksın, sonra ko aca ız!
Sonra ka aca ız,
Vakit orada kalacak, biz uzakla aca ız!
Ama  u vaktin geçecek gibi durduğu sıra...

Olur mu?

 Allah'ın alfabesi ile sol avucumuzda 81 yazıyor,
sa  avucumuzda 18.
Bize armağan edilen bir alfabede toplanak
onun 99 ismi gibi özel,
yan yana getirsek bir liderin do u u gibi güzel..."

Uzak

Uzaktayız, biz artık, olabildiğince uzak...
Senle ben olabildiğince yakın ve bize uzağınız biraz.
Uzaklaştık bilerek,
Kaçtık,
Kaçabildiğimiz kadar,
Kelepçeyi yanlışlıkla ayağımıza takıp düşe düşe kaçtık...
Kalbimiz sağlam, hayallerimiz aynı, yolumuz da öyle.
Fakat, ellerimiz kırık.

Bayan, siz beni anlamadınız...
Ve bayan, siz beni neden anlamadınız?

Anlamıyorsunuz.
Öyle fena çarpıyor ki kalbim,
Şimdi seslenseniz duyamam sizi...

Şimdi seslenseniz yardım edin diyerek, sizden kötüyüm.
Bir yangından kaçmış gibiyim,
içeride kalanların yanmasına göz yummuş gibiyim.
Üstüm başım imdat...

Siz gittiniz,
Adım, gülmek koydum, bütün çocuklar şahit,
anneleri kırıg n.
Size yakı s n diye adım,
Ve sizi takip etsin diye sürekli,
bir çift bölge bıraktım ayakkabınızın yanına...
Ne olur, alın...

     ben kaldım güneş gibi sizin  st n ze.
Eksikli inizin etkili saatlerinden bu yana,
Benim ayrılık diye saydığım saniye, sizin mutlulu unuzmu ,
Öyleyse saydım...
G lgenize s vd m...
G lgenizi süpürdüm...
Onu dansa kaldırdım...
Onun belini kırdım...

Yani bu minik bir suç i ledikten sonra,
Sokakta g rd   n polis aracının içine saldı ı korku...

Yani bu bensiz yürürken yolun ortasında,
Ambulansların sana yol verdiği an...

Herkesten k t s n      ben yokken,
ama öyle böyle değil...
Herkesten daha önce  lecekmi sin gibi yürüyorsun sen...

Dur.

Yalvarırım, sa ım solum imdat...
Bayan imdat, siz beni anlamadınız...
Ve bayan, siz beni neden anlamadınız?
Anlamıyorsunuz.
Öyle fena çarpıyor ki kalbim,
Şimdi seslenseniz duyamam sizi...

Alın bu kalemi, bu kâğıdı, yazın ne söyleyecekseniz.
Ve uzatıp üzerime doğru,
Beni o şiirle, kafiye kafiye öldürün...
Ölmezsek,
Siz iyisi mi kaçın gidin.
Giderken yüksek sesle söyleyin ne olur,

Uzaktaydık, koştuk...

**"Kâğıdın yarasını saklamak için yazılan,
küçük bir ilk yardımdı bu şiir...
Maalesef, kurtaramadık..."**

Hepagıtme.

Şu denizler, hangi kısmıydı gözlerinin?
Avuçlarının ortasındaki hangi topraktan yaptılar,
Göğsümün içinde inşa edilmiş kerpiç evleri.
Hangi odasında kapalı kaldım ben?
Sen de mi iki yana bakarsın İstanbul gibi,
Senin de sarıldığında, sağında mı atıyor kalbin?
Kız Kulesi gibi yalnız mısın ortasında İstanbul'un?
Yaralarını sarmaya kalktıklarında,
Dokunma, o başkasının diyebiliyor musun?
Ey gece yüzlü,
Şu karanlık, hangi kısmıdır gölgenin?
Susma'nolur.
Seni karşıma alıp önemli şeyler susasım var,
Ve konuşma ne olur,
Ses tellerini kıskanacak enstrümanlar.
Kapıyı kapat,
Ardımdan kimse girmesin, üzgünüm.
Psikologlar, şairler ve psikopatlar aynı işi yapar.
İşini daha iyi yapmak için,
Durmadan bunalıma girer çıkar.

Korkma,
Psikopatlık değil gözlerimin altında oluşan çizikler,
Sadece jilet yarası diye geçti kayıtlara...
Psikologluk değil,
Ben ki psikolog olsam,
Karşıma oturup derdini anlattığında biri,
Kendi derdimi anlatmaya başlarım ona.
Şair olsam yine anlatamam seni.
En iyisi olmamak, olmasam biraz.
Olmazsa olmazın olurdum olmasam,
Olmadı ama.
Keşke böyle de olmasaydı.
Uzak ülkelerden sana ulaşan devrim gibi,
Dudaklarımda yalnızlık sloganlarıyla,
Deniz gibi,
Asılırsam bir ağaca...
Parmaklarım eski bir piyano olur ölümü bestelerken
Ve ucunda kalır hiç dinlenmemiş türküler.
Sen indirme ağaçtan, şarkı söyle.

Ben ki deniz gibi asılısam ağaca,
Onun gibi yapardım.
Denizim ya
O ağacın gibine düşerdim ara ara,
Ve onun gibi büyüdüm göğe kadar,
Kendimi ağaca asıp...
Sen yine de densiz de bana, nedensiz de.
Sebepsiz, sebebi yok de.
Ben susarım.
Ne zaman aynaya baksam yine,
Gözlerimde yalnızlık görür korkarım.
Korkar kırarım aynayı.
Bileklerimde ayna kırıkları, saate bakar gibi yapar,
Yüzümün asılmışlığını izlerim.
Bileklerim demişken,

İçinden nehirler siyah akıyor,
Devrim gemileri, gece seferini sevdi inden...
Ben sevmem ama
O sevdiği için siyah akıyor.
Ben ölmeyi de sevmezdim,
Sen beni öldürmeyi seviyorsun diye  ld m,
Yani sırf o yüzden  ld m,
Seviyorsun diye, seve seve...
Sevdim i te göz kararı,
Ben değil yani,
O karar verdi...
Bu karara sevinip, sevinçten  imdi,
"Avuçlarımda bir avuç toprağı savursam havaya,
İçinden  l ler ya acak..."

Paranoya

*“Elini bırakıyorum...
Kapıdan çıkıp gidiyorsun...”*

Sanki,
Kalbinden beni aldırmaq için,
“Ameliyathane girilmez” yazılı kapıdan,
İçeri girmiş gibisin...

Bekliyorum, bekliyorum.
Dua ediyorum, bekliyorum.
Ben, bütün vücuda dağılmış demesi umuduyla doktoru...
Sarılmak istiyorum,
Ben, hastayı kaybetmek istiyor,
Üzgünüz demeni bekliyorum,
Ağlamak istiyorum.
Oynamak istiyorum doktor.
Çünkü,
Dağılmışım içinde...
Kurtarmayın böyle hastaları!
Gebersinler, içindekiyle birlikte...

Dar gelirli bir ailenin

 deyemediği hastane masrafıyla beraber,
Morg cesetleriyle tek tek tokalaşıp,
 arkı söyleye söyleye çıkıyorum o kapıdan...

D   nm yorum masrafı falan.

Giymekten vazge ilmi  elbiseler gibi bazen,
 ine sı mayınca başkalarına verip,
başkalarından alıyoruz onları.
Peki, dar mı geliyordu, dar gelirliye aşk?

 Beni yak, kendini yak, her şeyi yak! 
Her şey para mı, değil elbet, biraz da paranoyak!

Hani  adamı dillendirir  ya aşk,
gidersen ikna edemem ve l nin biri intihar eder...

?

Pardon,
Hangi sevgiden bahsediyordunuz siz?
Kız çocuğu mu...
Kadın mı, adam mı, ne?

Ağlayan bir kız çocuğunun saçlarını okşayıp,
“Yavrum benim,” dediğiniz zaman,
garip garip bakıyorlar size.
Siz, onlara göre sapıksınız.
Ve aynı çocuğa şeker uzatıp, hadi gidelim dediğiniz zaman,
Gülümsüyorlar,
İyi kalpli diye...

Organları sökülmiş bir çocuk gibi yalnız kalsın içim, bırakın.
Ne olur sevgiden,
Ve aşktan, açlıktan bahsetmeyin o kirli ağızlarınızla.
Dinlemiyorum...

Söylediğiniz her söze kulak misafiriyim,
dünyaya Tanrı misafiri.
Kusura bakmayın, misafir olsam bile,
Sevgimi paylaşacak kadar samimi olmayacağım sizinle...

Şimdi bana şeker uzatın,
Suratınıza çarpıp gitmek istiyorum...

Park

IIII.

Parklara sigara izmaritleri atmamalıyız,
Ya da
Atmayın ulan!

IIII.

Çayı açık içer asgari ücretle geçinen abiler,
Az koyar demliğe, bir veya yarım kaşık.
Ay sonuna kadar, bitmesin diye, yarım kiloluk çay,
Ve son yudumuna kadar içine alır,
Hem dumanı hem çayı.

III.

Sen gidersen ben ne yaparım, gitme demem,
Ne bileyim,
Ne yapmam ki, her şeyi yapabilirim, delirebilirim,
Açık çay içer, sigarayı bırakabilirim.
Sen gidemezsin,
Annem izin vermiyor.

II.

Gidişi otobüs ile olanların,
Dönüşü ambulansla olsun, yalnızlıktan...

I.

On lira olsa cebimde, gider bir mermi alırdım,
Herhangi bir katilin sevmediği bir silahı vermeye ikna eder-
dim sonra.

Mermiyi silahlandırırdım.

Ve söylerdim,
Bu mermiyle sayemde bir kişi eksik ölür,
Ve bir katil, asla bulamadığı bir mermi için,
Sevmediklerine geri dönmek zorunda kalmaz.

i.

Sigara izmaritleri park lambası gibi yanarken geceleri,
Ambulanslar şarkı söyler,
Çay demlenir,
Sevmediklerimiz geri dönmezler,
Ve annelerimiz büyümemize izin vermez.

IIIIII.

On lira yoktu, mermi de satmıyordu.
Bugün gittim, bakkaldan veresiye sigara aldım,
Eve giderken yaktım birini,
İzmariti parka attım.

Ha bir de,
Trafik kurallarına uyalım.
Yoksa annenize küfrederim.

Cinayet Saati

***“Bir adam aşk düşürdü yüreğine,
Onu rahminden iteleme piç diye...”***

Artık üşümezsin, bir kadının kalbidir burası diye,
Beni silah ve dinamit dolu bir cephaneyle kilitlediler...
Karanlıktı içerisi, bolca yalnızlık vardı ceplerimde,
Sigaramla kibrit bir de...

Ne zaman korksam karanlıktan,

bir adam korkma diye araladı kapıyı.

Ve üzerime yürüdü, yabancı değilim deyip.

Saklandım, gözlerimi gördüler, üşüdüğümü düşündüler,

O yüreğe giren her adam, silahını alıp çıkarken,

Sıcak tutar içimi diye,

Göğsüme iki el ateş etmeyi ihmal etmediler,

Eyvallah...

Şimdi,

Anasının amı gibi kan kaybediyorum, soğuk akıyor kanım.

Ve sigarasızlıktan öleceğim...

Dayanamayıp yakacağım bir sigara,

Açın tekrar o kapıyı, dumana boğulmayalım!..

Oysa,
Bir ana rahminde kalabilirdik, aylar bize çıkın artık,
Dünyanın soğukluğu geçti diyene kadar..
Yüzümüzde çocuk gülüşüyle, güle oynaya...

Ve ben yine,
Aynı rahimde bir erkek ile bir kız doğmuş gibi,
Soğukluğun geçene kadar, kendime kardeş edip acını,
Bakmazdım yüzüne, aşk gözüyle...

Şimdilerde,
Yokluğunda geçen her saat,
cinayet saati diye alınıyor kayda...

Gözlerime bakarak soruyordu, kaç yaşındasın?
Dedim; kaçarsan baktığın yere, ilk yaşım olacaksın...

Rabben'aşk

Rengim mat,
Kapağı sıkışmış bir kap gibi içimde seni saklamaktan...

Ve kapakçıkları sıkışmış kalplerden çıkaramamaktan seni,
Rengim, mat,

Dinle o zaman...
Duvarlara başını yaslayan bir matkabın çılgılığıdır bu...
Ve şarkılar vidanjör sesi...

Sevdiğimiz enstrüman sesleri var aramızda ve sen,
İki gözle görülebilecek şeylerin arkasında,
Kapalı gözlerle görülen şeylerin tam içinde.
Sana el sallıyorum yine, merhaba luna...

Gölgene tutundum,
Sabah olup usulca çıkıp giderken gece...
Gözlerine tutundum, çıkıp giderken içimden bir hece...
Suya tutundum.

Tutunduğum suyun içinde eritilmiş bir kâğıt üstünde yazılı,
Rabbena,
Rabbena Allah'sa, onun gözünden,
Rabben aşk, sensin...

Dinle o zaman,
tutamadıklarımın elime verdiği acının ilk harfidir bu...
Su bile, usulca acıtıyor bu sabah yüzümü...

Yüzümde nefesini hissetmediğim saatler bunlar, kısaltırsak,
Vakitsiz geçirdiğim günlerim...
Bugünler de geçecek, ölürsek...
Dinle o zaman,
ölmediğimiz her günün
bizde bıraktığı anlam ve önemidir bu...

Bütün anlamların önemi kalmıyor ölünce ve sen ölünce,
Saygıyla anıyorum seni, ayağa kalkarak,
ayakta kalarak ve kıpırdamadan,
Salak ve mutlu çocuklar gibi,
istiklal marşı okur gibi ellerim cebimde...
Ve ben ölünce, saygı duruşu bağlanıyor topluluğun ağzına,
Yâsin...
Allah,
Yaşamak için diyorum, nefes verdi ve seni ardından,
Ve sensizliği,
Sonrası zaten ne nefesim kesildi ne sen kayboldun.
Geri kalan bütün günlerin hepsi,
nefes darlığıydı benim için...

Dinlediysen bu söylediklerimi, sonraki günler,
Dinleme o zaman, kimseyi...

Kısa süren hayatları ve aşkları dinleyerek
ve kısacık anıların izin verdiği kadar,
Sev beni...

Kesini özlüyorum, sonra sesini duymayı.

Sonra kesilmesini...

Fesinin yağmura dokunmasını sonra,
sonra toprak kokusunu...

Kar...

Çiy.

Sis,

Aşk,

Gel...

Diyebilsek keşke, gel...

Ellerinin arasından

ayak parmaklarının arasına giden bir şeyler var,

Elimi bırakıp gittiysen eğer,

O belki ben...

Belki su,

Yara,

Kah,

Aşk,

Gel...

Diyebilsek keşke, buna rağmen...

Gel,

Öyle bir kelime ki bu, keskin...

Ve gel dedikçe, dilim kanıyor bu yüzden...

Bel,

Gel,

Kan tükürüyorum, kan kusuyorum,
kan ağlıyorum ama gel...

Diyebilsek keşke...

Beklerken böyle, tabiriyle zaman akıp giderken kan gibi...

Kan gibi çünkü, yelkovan masum,
Ve zamanın içindeki akrep,
Her saat başı kuyruğunu kalbime batırıyor,
 gelmeyecek diyerek...
Sesler bu yüzden, kan tükürmem belki bu yüzden...

Tik tak sesleri bu yüzden,
Tenimde matkap sesleri bu yüzden...

Diyebilsek keşke...
Ve senin yüzünden oldu, diyemesek...
Okursan sana bu yazdıklarımı
 ve dinlersen dinle dediklerimi, aklına gelsin...
Dinle o zaman,
Şarkımızı.

Sesinle birlikte,
Seninle birlikte...

***“Noktalarımı kaybettim ben,
bütün ünlem ve soru işaretlerinin...”***

Râbbenaşk adın,
Adım leyl-i lâl...

Ki ben,
Nazarım...
Sana,
Değmem artık...

Tanrım beni o'kula gönder!

Rabbim Sen İndir

***“Rabbim senindir.
Aklım uçtu gitti yerinden!
Sen indir...”***

Gitmek...

Kapıların önünde bir çift ayakkabının götürülmesi gibi...

Namaza durduk düşünüyoruz,
Tebdir mi alsak, tekbir mi?

Dua edip beklemek yerine bazen,
oturup Allah'la konuşuyorum...
Bu cesareti buluyorum bazen kendimde,
Şirk koşuyor söylentilerine kulak asmadan,
cehennemde azap çekmek için,
Bin yıllık sözleşme imzalamış gibiyim...

Çünkü senden önce Allah yaptırırsa yalnızlığın plaketi,
Almak için hiçbir şey yapamıyorsan
çalmak için yapıyorsun, bu kısmını geç.
İmzam, parmak izimdir bir duanın arta kalanından...

Korkuyorum da bu dünyada bunları yazdığım için,
Ölürsem ve neden yaptın derse,
İçimden geldi desem, inanmayacak diye tedirginliğim,
Nasıl izah edebilirim bu durumu...

Cevap vermese de dinlediğini biliyorum,
Ne kadar yalnızız değil mi deyip
bazen sadece sırtımı yaslamak istiyorum ona,
Olmayan sırtımı, yaradan görünmeyen sırtımı,
yaradanım gör diye belki...

Günahsa cidden
bu yara almış sevgiyi gösterebilmek için bunlar,
En kötüsünü işleyebilirim günahların...

Gözümü kırpmadan,
gözümü kırpmadan yaş gelene kadar.
Allah olduğu için değil
ya da muhteşem bir dünya yarattığı,
Ve yoktan var ettiği için her şeyi.
Değil...

Eskiden oluşan bir şey bu.
Birine ne zaman ispatlamak gerektiğinde bir şeyi,
Bak yukarıda Allah var deyip yalan söyledikleri için.
Allah her yerde demedikleri için,
Yukarıda Allah var deyip
aşağıda gölgesi olan şahsımdan bahsetmedikleri için,
O kadar ki yalnızım, gölgesi olabilecek kadar karanlık...
Ve şu içim, nasıl da inanmış,
Fanilikte temsil edebilecek kadar cehennemin dibini...

Ve diyorum Allah günah yazmasın,
ona yazılan bir sevgi için,
Durup dururken şimdi...

Durup dururken şimdi,
Sana yazılan bir sevgiden bahsetmek istiyorum,
Ateistlik gibi, Allah isterse hepsinin canını alabilir,
Ama onu sevmiyorlar, inanmıyorlar diye değil...

Ki ben de senin canını alabilirim ama
sevmiyorsun ve inanmıyorsun diye değil...
İçimden geldiğin için...

Bu senindir.

Yasa boğulmak tamam da, yaşa boğulmak devam...
Şimdi bir ceninin çocuğu gibi
dünyanın rahminden bertaraf ediyorum kendimi,
Bir karmaşanın içinde yeniden doğmak için, kaçıyorum...

İçim korku satıyor
ve ellerimiz bir pazarlığa tutuşmuş gibi...
Sıktıkça sıkıyorsun parmaklarımızı, ha bitti ha bitecek gibi...
Yakılan tarafımız kapılar kadar gıcırtılı.
Dişlerimiz sonbahar kadar sarı.
Yaprak gibi belimizi bükmüşüz
rüzgârı omzumuza alınca, çökmüşüz.
Ve başını öne eğerek kim yürüse bu günahın kaldırımından,
Seni görmüş, beni görmüş,
biten bir pazarlığı, alınan bir hayatı ve
İnce ince işlenmiş bir kumpası görmüş,
Fena düşmüşüz...

Düştüğümüz yere öncelerden gömülen bir ölü,
Son nefesini işte o zaman vermiş ve kıpırdamışsınız biraz,
hepsi bu...
Ve ayağa kalkmak kalmış, kırıntı olarak cebimizde...

Ama nasıl kalmışız düştüğümüz yerde öyle bir süre,
Ve nasıl kalkmışız,
cenaze gibi yerden...

**Bilirsin sen uğultulu cenaze evlerini, yas tutmak kadar,
Yas tutmaya gelenleri ağırlamak da zor iştir,
Şimdi yüreğime gelenin işi, zordur, zor...**

Ve şiir biraz daha zorlaştırır bunu,
İmkânsız kılmasa da.

**Anlıyor gibi yapıyorsun ve anlamıyor gibi...
Madem tutmuyorsun elimi, elime matem tut...**

Duymazsın sen bunu...

Yürek diyorum, kanar, damla damla, yağmur gibi kanar.
Çok kanar hem, diner ama, diner de.
Ardından gökkuşağı gibi diyorum,
kim pansuman yapar dinen bir kanamaya?

İnsan böyle, çabuk kanıyor.
Ve çabuk inanıyor, dineceğine...

Mutluluğu idam edilmiş bir hayatın ardından şimdi,

Darağacı dibine
umut adında bir çiçek dikmek gibi seni sevmek,
Birleşsin diye kökleri, umutla mutluluğun...

**Ve birleşmek gibi seninle iliğe kadar.
Adımla, adının arasına bir türlü acil kan gibi
bulunamayan bir bağlaç beklemek.**

Beklemek, parmak izleri üzerini kaplayan kan gibi mat,
Eksik bir organla yaşamak kadar yarım yamalak hayat...

Beklemek kanlı organ gibi,
boynumla boynunun arasında gerdirilmiş...
Diyorum uzaklaşmak gırtlığımızı sıkar öldürür,
Biraz daha yaklaşmak gerek,
öpe öpe çözmek, öpe öpe çıkarmak...

Ve bu şu demek,
Beklemek, birinci seçilmiş bütün baş harfleri silerek...
Eklemeği günden güne, eksikliğini eksikliğıme...

Şimdi, sen geleceksin ve ben,
Yalnızlığı yalnız bırakacağım...

Yani ayrılık geldiğı zaman senin bana yapacağının aynısını,
Ben şimdi, yalnızlığa yapacağım...

“Sormadım nereye gittiğini.
Çünkü biliyorum,
kürtaj edilmiş bir çocuğa
nereye gitmek istersin diye sorsa Tanrı,
annesinin yüzüne tükürmek için
cehennem diyecektir... ”

Resim

Sen şimdi resmini kucağıma bırak git,
Bir isim koyamam belki.
Ben ona bakarım, gözlerimle emzirir, büyütürüm...

Bir gece yarısı ağlar,
Uyanırım.
Sarılırım, büyür, beşiği bir çerçeve olur, duvarda durur.

Büyür, konuşur belki bir gün,
Aşkım der, duyar,
Sevinirim...

Elinden tutup parka götüremem belki,
Cebime koyar karşısında otururum.
Çocuklar bana bakar, elimi cebime atarım,
Çocuklar cebime bakar, elime taşı alırım,
Çocuklar taşla bakar, taşı sana atarım,
Sen, yerden taş topluyorum say...

İyi bir baba veya
İyi bir aşk olamam belki bir gün, sefilleşirim.
Unuturum, umut beni unuttur, inancımı yitiririm, büyümez.

Bir gece yarısı ağlar,
Uyanırım.
Beşiği devrilir, beşiği kırılır, duvar yıkılır.
Unuturum.

Büyütemem, kızarım, kendimi affetmem,
Masanın üzerine koyarım onu,
Kundağından alır kundaklarım...
Yakarım o çocuğu gelmezsen, anlıyor musun?
Sonra, bir isim koyar,
Ve ölmek derim adına...

Sen şimdi resmini kucağıma bırak git...

Ters Okunması Gerekli Şiir

Yaşıyorum şimdi...
Ben mi?
Ben omuzlarına çıkıp gözlerine atladım senin.
Gözlerinden bir kez daha, yüreğine atladım.
Yüreğinde bir ismin tam ortasına çakılınca,
Belime bağladığım saçların,
Tekrar omuzlarına günah diye koydu beni...
Ağlamaya o zaman başladım.
Dudağımı ısırmayı o gün öğrendim.
Bir iki saç telimin beyazladığını o gün gördüm.
Sen gittin,
Susma.
Şırıltıların aklımı deliyor...
Tanrı,
Taptığım, inandığım Tanrı,
Her şeyin yaratıcısı Tanrı,
O gün bu gündür,
Var edemedi seni Tanrı, korkuyorum...
Yokluğundan...
Kime dokunsam ellerim kanadı.
Hangi kadını çıplak görsem,
Tınaklarım koptu yatağından...
Ve altındaki kanı gizli ırmak diye keşfettim.
Omuzlarımı silkeledim tınaklarıma,
Günahlarıma yosunlar sürdüm,
İrmaklara atladım intihar eylemi diye,
Kan pıhtılarına çakıldım, düşünüyorum...
Aşk yüzünden cezalandırılmaktan yoruldum.
İdam et beni.
Sesimi kıs, ne olur sesimi kıs.

Ses tellerimi birbirine bağlamaktan yoruldum.
Bütün avcılarının dikkatini çektiği bir güvercin olmaktan,
Ve gökyüzünde ölü taklidi yapmaktan,
Seni kanatlarımın altında saklamaktan yoruldum...
Yoruluyorum...
Derin derin nefes alsam yaşamak için,
Ciğerlerime ölüm doluyor.
Derin nefesler çeksem,
Üfördüğüm sigara dumanları geri geliyor içime.
Olmadık yerlerde, olmadık kadınlara âşık oluyorum,
Her gün intihar ediyor,
Her akşam gözlerini seyrediyor,
Kendimi saklandığım yerden çıkarıp,
Gözlerine gömüyorum...
Bana bir şeyler yap,
Ölüyorum...
Öyle kalabalık hayal ediyorum ki cenaze törenlerimi,

Yere iğne atsan.
Gelir yüreğime saplanır.
Sen mi?
Sen hem kalabalıksın hem yalnızlık...

Takunya giyecek herkes sen ölürsen.
Ve eskisi gibi,
Sessiz olmayacak gidişin...

“Tersine çıksın diye rüyalar,
Tersten okunacak gibi yazılı şiir.”

Hiç Yoktan İyi

***“Sevgiyi istemiş annesiz çocuklar
Çocuksuz adamlardan,
Ve çocuksuz adamlar da babasız kadınlardan...”***

Etiketinde adımız ve dersin adı yazıldığı,
Cildi eskimesin diye kapladığımız defterler gibi yüzlerimiz,
Dersin adına aşk yazdık,
Bir gülüş yapıştırdık, güzel görünüyor, sessizlikle kaplanınca.

Zil çalıyor, ayrılıyoruz
Görüşürüz diye,
Sanki hayır gibi sesini dağıtıyorlar sonra, sesi olmayanlara...
Sesi olmayanlar haykırarak alıyorlar...
Allah kabul etsin diyoruz, ne diyelim...

***“Sevgiyi istemiş annesiz çocuklar
Çocuksuz adamlardan,
Ve çocuksuz adamlar da babasız kadınlardan...”***

Bu derste her şeyi öğrendik.
Su olmayı, saflığı, içmeyi, rakı olmayı.
Ateş olmayı, yanmayı ve yakmayı.
Toprak olmayı, ondan doğmayı yine ve ona bürünmeyi.

Hadi,
Bir avuç al yerden, avucuna sığayım...
Sıgmayı öğrenelim bir kalbe, sığmamayı sonra.
Hadi, öğrenelim anlat.
Hep anlat ama, sesini kesme,
sesin kesilmesin, sesin dağılmasın.
Sesime değsin sesin, incinsin.
Kalmayı öğrenmeyelim, kalmak olmasın.
Bu derste şimdi,
Kalmayalım.
Hiç kalmayalım hatta, bitelim o kadar...
Geçelim, gidelim...
Bir anlık öfke gibi...

***“Sevgiyi istemiş annesiz çocuklar
Çocuksuz adamlardan,
Ve çocuksuz adamlar da babasız kadınlardan...”***

Sonra o dersi gelip bir kez daha anlatsın biri,
Dinle.
Uyurum artık,
Dinleyeni sikeyim...
Zil çalsın, ayrılacağımız sıra, çıkmayalım.
Çal beni...
Kal...
An gelmesin, çalkalanalım, iki zar gibi, fincan içinde...
Ve zar gibi, tut beni...
Aynı sayıya düşelim...

***“Sevgiyi istemiş annesiz çocuklar
Çocuksuz adamlardan,
Ve çocuksuz adamlar da babasız kadınlardan...”***

Sonra, olursa yani kalırsak.
Kalmasın kimse, o derste...

Karşılaşırsak ileride bir yerde,
tanıyamazsam, hatırlamazsam seni,
Ben o'ydum de.
Yüzüme bak, yanaklarıma bak,
Ben oydum de, anımsarım...

***“Sevgiyi istemiş annesiz babalar
Çocuksuz kadınlardan,
Ve çocuksuz kadınlar da, babasız annelerden...”***
Ve kimse vermeyince, zifiri kararmış yüzleri...

Öyleyse bul kararı diye oynayan kumarda,
Hepsinin altında paranın yattığı üç karayız biz.
Ben seni istiyorum, bir yüzüm kara.
Sen gelmiyorsun, iki yüzün.

Gece karşılaşıalım o zaman, kapkara olsun yüzlerimiz,
Tanımayayım seni,
Yüzüme bak,
Ben oydum de, bu geceyi.
Ben o'ydum, ben oydum yüzünü de, bağır bana, uslandır...

Ben de oydum derim, senin yerine,
Yüreğimi, senin yerini...

Aslında bir hiç misin ya da sadece yok musun, bilmiyorum...
Bilmiyorum...
Hiç yoktan iyidir diyorum ne olursa...

Arıyorum, açmıyorsun, ne güzel.
Ya meşgul çalsaydı...

Siktir'et Gömleği Düğmeyi

Ben adamı gözünden tanırım, seni görmüşlüğü varsa...
Bu adamı kimse tanımaz, senden ölmüşlüğü varsa eğer...

Buralarda yine çocuklar var, insanlar var, sokaklar var Tanrım... Lütfettiğin gibi her şey yerli yerinde duruyor, bu aralarda bir yerde aşk var ve ürkek ve korkak... Hangi çıkmaz sokağın arkasında bilmiyoruz yalnız...

İnsanlar var, sokak çocukları var ve ayakları çıplak. Gözlerindeki ışık var ya, vardı işte bir zamanlar, insanlar, ceplerinde sakladıkları iğneleri yerlere bırakarak gidiyorlar... Gözlerine düşüyor kaldırımların ve ayağına batıyor çocukların, kan izi bıraktıkça kan tutuyor bu şehri ve çok canı yanıyor sokağın...

Sokaklar var işte, neyse. Can acısından üzerindeki evleri kibrite veriyorlar. Kaldırımlar yine hüznün evi, bir eli olsaydı el sallardı gidenlere diyor insanlar. Onun eli var, üzerindeki sokak lambası sol eli... Sağ eli karşı caddede ve gündüz gitmeler de kendini pek fark ettiremiyor sadece... Yağmur yağıyor, kaldırım kenarından akıp gidiyor bulutların zevk suyu mazgallara...

Hava kararınca en çok kaldırımlar ağlıyor, değil mi? Kıyısından akıp gidiyor gözyaşları... Üzerinde bırakılan her bir adımın adı piç. Her bir ayak izi tecavüzün gözle görülmez delili. Bir de gece gitmekler var Tanrım, kalanın eli sallansa da pek görülüyor yine...

Sokaklar buz, yağmur yine aynı telaşında ve koca şehri ıslatıyor... Ayak izi, kalmasın diye gidenin... Ve şu yanıp sönen sokak lambaları, ürkütüyor ya adamı... O ışık titrediğinde kaldırımların dahi el salladığını, kalan bilir...

Rüzgâr koşarak geliyor mesela, yüzüne yüzüne vuruyor gidenin, durduramayınca boynunu büküp, kafasını ağaca çarpıyor sonra... Ağaç sağa sola sallanıyor hazırlıksız yakalanışından... Sonra yaprak kaçıyor, o bile terk ediyor ağacı ve gidenin kalbe sürttüğü gibi gidiyor, karşı caddedeki ahşap binanın duvarına sürte sürte...

Yırttı gömleğini, bütün makyajını sildi zaman... Sağa sola dağılan düğmeler ve gırtlığa bir bir atılan düğümler... Zaman, eteğini indiriyor ve üzerinde ilmek ilmek dikilen suratların hüznü eşliğinde sahneye çıkıyor jartiyer. Siktir edin kralı, kraliçe çıplak...

Kraliçenin kemeriyle, vurun kahpeye nidaları altında yüzüne vuruluyor yalnızlığın. Oysa bir zaafî yüzüne vurmak, kötü bir şeydir diyor anne. Lütfen, susun anneler... Adam, kemerin demiriyle bileklerini parçalıyor ve ölmek çıkıyor içinden. Ve masumiyet, ve yalnızlık, ve hüznün ağız birliğiyle karar veriyor, sokaklar yalancı şahit, şehirler tanık...

İki kişiyi biz, kendi ellerimizle ÖL-DÜR-DÜK...
Aşk, suçunu üzerine alan bu şehri,
kutsuyor ortada kalanla...

Kalan başlıyor ya sesini rüzgâra takıp bağırmaya,
Kalan yine kıskanıyor ya sesini,
Kalan yine kıskanıyor ya yüzünü...

Sen duymuyor musun peki Tanrım?
Başka şehirlere sesleniyor adam,
***"Ayağını denk al İstanbul, sakın...
Sakın onu alma koynuna..."***

Ve Tanrım...

Ya sen ya da o...

İkinizden biri giderken buralardan,

Lütfen...

Lütfen ayağınızı denk alın...

Kadın diyor ya giderken: "Böyle olmasını istemezdim..."

Ve kopacak diyor d ğme gömleğinden...

Ölüyor ya adam;

Siktir et gömleği, düğmeyi...

Ben seni kemiğime i l i k l e d i m...

Ve şehrin radyosunda  zlem  zdil  alıyor...

"Gideceğim yerler çok uzak gülüm,

r zg rlardan bile dost olmaz

Hislerimi dizelere yazan kalemler ağlasın bize..."

Bugünlerde bütün şarkılar,  zlemekten bahsediyor...

Ve ısrarla dinlemiyorum...

Çünkü gideni durdurup, geri getirecek adamlar,

Daha anasının karnında ölüyor...

SON

“Bu son olsun.”

Sonumuz değil,
Son omuz ol...

Ey aşk...
Belki sondur bu.
Ya da gerçek son, belki budur...
Dur, belki bu son...

En kötü günümüz böyle olsun derken,
Öyle oldu en kötü günümüz...
Hepsi de gitti o kadehe kadehini vuranların...

Onları hatırladığımız her gün, en kötü günümüz...
Son günümüzdür belki, dur,
Belki son gecedir bu,
Son şiir budur,
En son dinlediğim şarkıdır bu,
En son gördüğüm insan,
En son sevdiğim...
Son kez söylüyorum,
Kafamda biraz anne,
Biraz anason kokusu...
Dur,
Belki de-değil.
Belki de,
Bunun sonu yok...
Dedim ya,
Sen gidersen,
Diyeceğim budur,
Diyeceğim bu,
Dur!

Sui Generis

***“Bahar gelmeden,
kendini kanatlarından bir ağacın dalına asmış kuşa,
Yapraklar hıştısıyla sesleniyor, indir onu rüzgâr...
Bütün köklerimizden tanıyoruz biz onu...”***

Üstünden birkaç ay geçtikten sonra ölümün,
Yaz gelmiş, havalar ısınmış,
ağacın dibine gömdükleri kuş, çiçek olmuş dibinde,
Ve yakasında barış rozeti olan bir ceketini çıkarıp aşk,
Üzerinde “No War” yazan bir tişört giymiş...
Mevsim bitmiş...
Her şey gitmiş, yağmalanmış yüreğim,
İki kadın kalmış içimde,
Biri beni seven, öteki benim sevdiğim...

Sonra yürüdüğüm caddeden,
büyüdüğüm sokağa düşmüşüm,
Mevsimi gelmiş, soğuk git demiş kırlangıca,
Sıcak iklimler senindir.

Bahar gelmeden ölmüş çocuklar,
Çocuklara kuş demişler anlamasın diye anneleri,
Kuşlara çocuk demişler ağlamasın diye ağaç,
Bütün ağaç dipleri ıslak,
Nerede bir ana kucağı varsa toprak,
İki adam kalmış ölmeyen,
Biri senin sevdiğin, biri benim sildiğim...

Kardeşi olmuş savaş, barışın,
Sen hangi taraftasın diyerek,
darağacı dibine dökmüşler bir Deniz'i,
Dibinde büyüsün diye çiçekler.
Ve anlamasın diye milleti, çocuğa çiçek demişler...

Yalnızlığın yüz metresi, nereden baksan haksızlık,
Neresinden yürürsen yürü, ayağı değmemiş Hz. Ömer'in...

As'abi büyüyor bütün çocuklar,
Şiddeti durduralım, şiddete hayır, büyümesinler...

Eski bir şair gibi, oturdum şimdi tahta bir çatının altına,
Münker-Nekir'i dinliyorum, gözlerim kapalı...

Mırıldanmışım, duymamışsın...

***“Sevecektim, ölecek diye müdahale ettiler yüreğime,
Ölecektim, seveceksin diye mücadele ettim yüreğinde...”***

Aşk öyleyse,
Sui Generis...

Ran'a

*“Hepimiz yandık,
Hâlâ karanlık...”*

Son söz;

Teşekkürler...

Yazdıklarımı okudunuz,
söylediklerime katlandınız,
hepiniz manyaksınız...

panşehir

bu ıslaklık biraz yağmur.

birazını ben ağladım.

üzerimdeki çamur.

ben de bazen battım ama çoğunu öyle attılar.

anıdır kalsın diyorum

altımdaki kırmızı beni sakla diyor usulca.

insan bazı anılarından çıkamadan kendini nasıl toplayabiliyor,

nasil şimdiki zamanda kalıyor, bilmiyorum

nerdeyim, bilmiyorum.

ne yapıyorum, bilmiyorum

bu durumda hayal kurmak küstahlık benim için.

kuruyor muyum, yaprak mıyım, bilmiyorum.

gökhan inesi

978-605-2050-09-5

9 786052 050095

Fiyat : 16 ₺